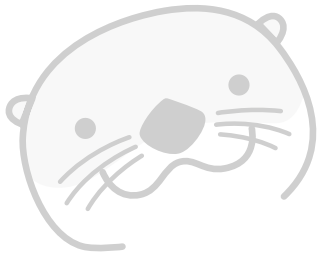

ผ้าทอง

แก้วแก้ว

ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์อรุณ
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

นวนิยายเรื่องเยี่ยม ผ่าทอง จากปลายปากกาของ 'แก้วเก้า' ในมือผู้อ่านนี้ พิมพ์รวมเล่มครั้งแรกเมื่อปี 2535 และได้รับการพิมพ์ซ้ำอีกหลายครั้งตลอดช่วงเวลาเกือบสามสิบปีที่ผ่านมา แสดงถึงความดึงดูดทั้งในแง่ความบันเทิงและข้อคิดอันคมคายผ่านคำพูดของตัวละครได้เป็นอย่างดี

'แก้วเก้า' ได้อนุญาตให้สำนักพิมพ์อรุณจัดพิมพ์ ผ่าทอง อีกครั้งหลังจากขาดตลาดไประยะหนึ่ง เพื่อเผยแพร่ในวงกว้าง ซึ่งทางสำนักพิมพ์หวังว่าจะได้รับการต้อนรับจากผู้อ่านด้วยดีเช่นเคย

ผ่าทองมีอาถรรพ์จริงตามความเชื่อของตัวละครในเรื่องหรือไม่ เชิญหาคำตอบได้ในมือท่าน ณ บัดนี้

สำนักพิมพ์อรุณ

มีนาคม 2563

1

บ้านทรงเรือนไทย สองหลังแฝดมีนอกชานเล่นกลาง
หลังคามุงกระเบื้องของใหม่ ปลูกอยู่ชิดกับลำคลองแคบๆ ซึ่งขุดขึ้นเพื่อ
เป็นทางเชื่อมระหว่างคลองใหญ่สองคลองของตำบล เพราะว่าเจ้าของบ้าน
ขุดคลองเชื่อมนี้เอง มันก็เลยกลายเป็นที่ส่วนบุคคล ใครพายเรือเข้าออก
ไม่ได้ ยกเว้นได้รับอนุญาตจากเจ้าของบ้าน ซึ่งนานๆ จะมาพักอยู่สักครั้ง

ปีนี้ เจ้าของบ้านมาพักอยู่นานเพื่อพักผ่อนสุขภาพหลังการผ่าตัด
อากาศและสภาพแวดล้อมในกรุงเทพฯ ไม่เหมาะกับเธออีกต่อไป

พ่อกับแม่ของเข้มขาวเป็นคนดูแลบ้านนี้มาตั้งแต่พี่ชายของเข้มขาว
เพิ่งวิ่งได้ ตอนนั้นเขาไปเป็นทหารอยู่ที่จังหวัดลพบุรี ส่วนตัวหล่อนเองไปเรียน
หนังสืออยู่ในกรุงเทพฯ ปิดภาคเรียนจึงจะกลับมาอยู่กับพ่อแม่ ทั้งที่ลำลูกกา
ก็เป็นชานเมืองอยู่แล้ว แต่เข้มขาวไม่ยอมออกจากบ้านตั้งแต่ตีสี่ตีห้า หล่อน
จึงไปอยู่กับญาติจนกระทั่งจบได้ปริญญาคุรุศาสตรบัณฑิตจากวิทยาลัยครู
ปีนั้นเอง

“แล้วหางานได้หรือยัง” นางล่อแม่ของเข้มขาวถามลูกสาวเมื่อหล่อน
หัวกระป๋ากลับมาบ้าน ถามด้วยความเสียดายหากลูกได้งานแล้วต้องจากไปอีก
มากกว่าจะถามเพราะห่วงว่าตงาน

“เข้มไปสอบแล้วละจ๊ะ ต่อไปก็รื้อทางกรมเขาเรียก ไม่รู้จะได้งานจังหวัดไหน” หล่อนบอกแม่เอาไว้ก่อนให้รู้ว่าหล่อนอาจจะต้องจากไปไกล

“ฮิ! เขาจะให้ไปไกลแค่ไหนล่ะ” แม่ทำเสียงอย่างไม่เห็นด้วย “ไม่รู้หรือว่าเป็นคนที่นี่ ได้งานแถวนี้ก็ได้”

“แหม! เพื่อนเข้มบางคนเขาเป็นชาวชัยภูมิ แต่ไปลงที่โนน...ยะลา อีกคนเป็นคนกรุงเทพฯ ไปบรรจุที่เพชรบูรณ์ ได้ที่ที่ไหนก็เอาที่นั่นละแม่” หญิงสาวลงนั่ง บิบนวดขาให้คลายเมื่อยที่เดินหิ้วกระเป๋าลัดเลี้ยวมาตามทางลัดเกือบครึ่งชั่วโมง แถวนี่ไม่มีจักรยานยนต์รับจ้างเสียด้วย

“ไม่ลองหางานอื่นๆ มั่ง” พ่อซึ่งนั่งมองลูกสาวอยู่เงียบๆ เป็นครู่เอ่ยขึ้น “ไม่ได้เป็นครู เป็นอย่างอื่นก็ได้”

“ได้งานอะไรก็เอาทั้งนั้นแหละพ่อ เข้มไม่เลือกหรอก เสียแต่ว่ามันหาไม่ได้เท่านั้น” หล่อนลุกไปหยิบขวดน้ำและแก้วน้ำมา รินน้ำดื่มอย่างกระหายจัด

พ่อกับแม่เชื่อว่าเงินพอส่งเสียลูกได้ตามสบายหรือก็เปล่าทั้งสิ้น เพราะที่ที่บ้านหน้าเขาเป็นแหล่งผลิตดอกไม้ประดิษฐ์ส่งขายตามร้าน ต้องการลูกมีมาช่วย เข้มขาวไปพักอยู่ด้วยจึงได้ทั้งที่พักและค่าจ้างแรงงานพอช่วยเหลือตัวเองได้ตลอดเวลาเรียนหนังสือ อาศัยเงินช่วยจากพ่อแม่อีกนิดหน่อย

หล่อนเรียนจบแล้วน้ำก็ยังเสียดายความขยันของหลานสาว ชวนให้อยู่ต่อ เข้มขาวสองจิตสองใจเหมือนกัน

“น้ำเขาก็ควนเข้มให้อยู่กับเขาจะจ๊ะ แต่เข้มคิดถึงพ่อแม่เลยกลับมาก่อนว่าเอางานเขาทำได้แล้วเอาไปส่ง” หญิงสาวนัยน์ตาใหญ่ซึ่งสะพายมาอีกใบหนึ่ง “น้ำเขารับงานปักเลื่อมเลื้อสำเร็จรูปด้วย เดียวนี้เขาปักกันใหญ่เลย เลื้อยีนหนาๆ เขาก็ปักกัน”

เห็นลูกสาวพูดถึงแต่งงาน นัยกึ่งกับนางล่อก็ชักสงสัยเลยเปลี่ยนเรื่องเป็นว่า

“กลับมาเหนื่อยๆ นอนพักเสียก่อนดีไหม” นางล่อลูกลมกระวีกระวาด

ไปจัดแจงปูที่นอนให้ลูก “กินอะไรมาหรือยัง แม่มีแกงส้มเหลือ หรือจะทอดปลาเค็มอีกชิ้นก็ไหว”

พูดถึงเรื่องนอน เข็มขาวรู้สึกเหนื่อยเพลียขึ้นมาทันที เพราะวันนี้ตื่นมาทำงานส่งลูกค้าตั้งแต่เช้ามืด ก่อนเที่ยงก็กินข้าวแล้วลำนาม้าบ้านพ่อแม่ลงจากรถประจำทาง เดินเข้ามาอีกเป็นนาน

“ไม่หิวจะ แต่นอนสักพักก็ดี เมื่อคืนนอนดึกแล้วยังตื่นแต่มืด งานบ้านหน้าเขาเยอะ” หล่อนหิวกระเป๋ตามแม่เข้าไปในห้องเล็กๆ ซึ่งเป็นห้องนอนส่วนตัวของหล่อน

ส่วนพ่อหิบบีบผ้าขาวม้ามาเคียนเอว ร้องบอกแม่ว่า

“เดี่ยวช่วยกันขึ้นไปดูบนเรือนก่อนเหื้อ ยังทำไม่เสร็จเดี่ยวโดนด่า”

“เออ” แม่ร้องตอบ แล้วอธิบายก่อนลูกสาวทันถามว่า “คุณผู้หญิงจะมาอยู่ เห็นว่าคราวนี้มานาน พ่อเลยต้องกวาดบ้านถูบ้านกันยกใหญ่ เหื้อมีกันอยู่แค่สองคน บ้านมันก็ใหญ่ชะด้วยซี”

“เข็มจะไปช่วยแม่เอง” ลูกสาวอาสา

“แกนอนก่อนเถอะลูกเอ๊ย” นางล่อห้าม แล้วออกตัวว่า “พ่อเขาบ่นไปยั้งเงง เออ แกรู้แล้วไซ้ไหมว่าคุณผู้หญิงเขาไม่สบาย ต้องไปผ่าตัด”

เข็มขาวเบิกตากว้าง

“อ๊วย! ไม่รู้เลยละจ๊ะ มาคราวก่อนไม่เห็นแม่บอก”

“ตอนเข็มมา คุณผู้หญิงเขาไม่เป็นอะไรนี่ เพิ่งมารู้ว่ามีเนื้องอกในสมองต้องไปผ่าตัดสมอง ฮู้ย” นางล่อทำท่าหวาดเสียวตามประสาคนทีเกลียดกลัวการรักษาแผนใหม่เกือบทุกชนิด “ฟังแล้วเสียใจไส้ แต่ก็ไม่ใช่เป็นไรนะ คุณดาวบอกว่าปลอดภัยแล้ว แต่ต้องมาพักที่นี้นานๆ แม่ว่าสงสัยจะมาอยู่ที่นั่นเลยด้วยซ้ำไป”

“แล้วคุณดาวจะมาอยู่ด้วยไหมจ๊ะ” เข็มขาววางกระเป๋ไว้มุมห้อง แม่หิบบีบผ้าปูที่นอนและปลอกหมอนออกมาจากตู้ใบเก่าๆ อีกด้านหนึ่งของห้อง แล้วลงมือปูที่นอนให้ลูกสาว

“มาได้ยังไง คุณดาวก็ต้องอยู่บ้านทางโน้นสิ สมบัติตั้งมากมาย ทั้งมา

ไหวะอะ”

“อ้อ คุณผู้หญิงมาคนเดียว”

“คงเอาคนมาอยู่ด้วยซักคนสองคนมั้ง ไม่งั้นมีแต่พ่อกับแม่รับใช้ ไหวะหรือก เหมือนคนอื่นเขาชะที่ไหนละคุณผู้หญิงนะ”

นางลอลละมือจากผ้าปูที่นอน มองลูกสาวอย่างใช้ความคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วบอกว่า

“เข้มเองถ้าไม่ยอมรับใช้คุณผู้หญิงแม่ก็ไม่ว่าหรือกะ งานแก่มันก็เต็มมือแล้ว หรือจะกลับไปหาน้ำก็ตามใจ ไม่ใช่ว่าแม่เป็นคนใช้เขาแล้ว แกต้องเป็นด้วย แม่รู้ว่างานคนใช้สมัยนี้ คนหนุ่มๆสาวๆ ว่างเรียนมาสูงอย่างพวกแกเขารังเกียจ”

เข้มขาวหัวเราะ หล่นนางมือจากการหยิบเสื้อยืดเก่าๆ และกางเกงยืดอกออกจากกระเป๋ เพื่อพลัดเปลี่ยนจากชุดที่สวมอยู่

“ถ้าเข้มไม่ช่วย พ่อกับแม่ก็เหนื่อยตายนะซีจ๊ะ แล้วคุณผู้หญิงก็ไม่ใช้คนอื่น เองนี่นะ เข้มนอนนอนครูเดียวเท่านั้นแหละ ตื่นแล้วจะไปช่วยแม่”

นางลอลงบประตู่ห้องให้เรียบร้อยก่อนออกจากบ้านไปเรือนใหญ่เพื่อทำความสะอาด เข้มขาวเปิดพัดลมเหล็กเครื่องเก่าแก่แต่แล้วยังทำงานได้ตรงมุมห้อง ปล่อยให้ลมอ่อนๆ พัดกระทบตัวก่อนหล่นจะหลับไปอย่างง่ายดายตามประสาคนไม่คิดอะไรมาก

เข้มขาวถูกพ่อแม่ฝึกมาให้กินง่าย นอนง่าย ปรับตัวเข้ากับคนอื่นง่าย มาแต่ไหนแต่ไร ก็ลูกคนจน จะทำตัวให้เลือกมากได้ที่ไหนกัน มองแง่หนึ่ง อาจจะเป็นว่าพ่อแม่ไม่ทะนุถนอมลูกเท่าไร แต่ถ้ามองอีกแง่ก็เห็นได้ว่าอำนวยประโยชน์ให้มากเมื่อหล่นจากบ้านไปอยู่กับน้ำเพื่อชวนชวหาทางเรียนต่อ ถ้าหากว่าเข้มขาวไม่ใช่คนอดทน คงอยู่กับน้ำได้ยาก ลูกจ้างบ้านน้ำเปลี่ยนหน้าไม่เว้นแต่ละเดือนก็เพราะทนไม่ได้นี่แหละ แม้แต่พวกที่รับงานดอกไม้ประดิษฐ์จากน้ำไปทำที่บ้านเขาก็ยังบอกเลิกไม่ทำงานเอาบ่อยๆ เพราะเบื่อหน่ายการเอารัดเอาเปรียบคิดเล็กคิดน้อย

นางเจลาน้ำของเข้มขาวต้อนรับเด็กสาวอย่างเต็มใจไม่ใช่เพราะใจดี

แต่เพราะอยากได้แรงงาน สมัยนี้ลูกจ้างตามบ้านหายากหาเย็น ยิ่งบ้านคนฐานะปานกลางอย่างนางแล้ว ไม่มีโทรทัศน์สี่ให้คนใช้ดู ไม่มีตู้เย็นให้เปิดกินได้ตามใจ ค่าจ้างก็น้อย งานก็มาก ลูกจ้างอยู่ได้ไม่กี่วันก็ลาออกไปทำงานตามร้าน ตลาด หรือโรงงานกันเป็นแถวๆ เพราะอิสระมากกว่าและสนุกกว่า

นางเฉลาแสดงความใจดีเอาไว้เป็นบุญคุณชั้นหนึ่งก่อน เมื่อพี่สาวเอาเด็กสาวมาฝากไว้ที่บ้าน นางบอกว่า

“อยู่กับฉัน พ่อไม่ต้องกลัวว่าฉันจะเรียกค่ากินค่าอยู่เหมือนอยู่กับคนอื่นเขาหรอก เราพี่น้องกันฉันจะไปคิดได้ยังไง พ่อแม่ได้ด่าเอาตาย แต่ว่ามีอะไรก็ช่วยๆ กันตามประสาญาติแล้วกันนะเข้ม บ้านเรามีลูกตั้งสามคน ยังไงก็ช่วยน้ำเลี้ยงน้องบ้าง”

“แกจะใช้อะไรเข้มก็ใช้เถอะ” นางล่อพูดอย่างที่เราจะพูด นางเองก็ตระหนักในความเค็มของน้องสาวดี แต่ถ้าไม่เอามาฝากนางเฉลาไว้ ให้เข้มขาวไปอยู่หอพักก็สิ้นเปลืองและน่าเป็นห่วงสวัสดิภาพด้วย “มันเป็นลูกเป็นหลาน เข้ม น้ำชาใช้อะไรก็ทำนะ แล้วทำตัวให้ดี อย่าให้น้ำชาเขาหนักใจ”

ตลอดเวลาที่นางเฉลาไม่ต้องหนักใจเลย เข้มขาวรู้ เพราะหล่อนเองต่างหากแบกความหนักเอาไว้ หล่อนต้องช่วยทำงานทุกอย่าง ตั้งแต่ตื่นมาหุงข้าว เตรียมอาหารเข้าให้หน้าและลูกๆ กวาดถูบ้าน แล้วจึงไปเรียนหนังสือได้กลับมาตอนเย็นต่างคนต่างเฝ้ากับข้าวสำเร็จรูปกลับมา เสร็จแล้วเข้มขาวเป็นคนล้างจานชามและทำงานอื่นๆ ตามแต่น้ำสั่ง ตกค่ำก็มาช่วยน้ำทำงานพิเศษตามที่รับเข้ามาทำจนกระทั่งถึงเวลานอน วันไหนหล่อนมีรายงานต้องทำส่งอาจารย์ หรือดูหนังสือเตรียมตัวสอบ หล่อนก็จะบอกน้ำขอยกเว้นงานแล้วไปทำชดเชยให้ภายในสัปดาห์นั้น นางเฉลามักทำท่ากะบิงกะบอนไม่พอใจ บ่นซ้ำบ่นซากว่าจะทำส่งร้านไม่ทัน รวากับว่าเข้มขาวจะต้องรับผิดชอบงานประดิษฐ์ดอกไม้แต่ผู้เดียว ทั้งที่ค่าจ้างแรงงานนางเฉลาก็ไม่เคยให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย หากแต่ชอบปิดเคสอยู่เสมอ ยิ่งถ้าเป็นดอกเล็กดอกน้อยละก็ เข้มขาวต้องทำให้เปล่าๆ นางไม่คิดเงิน ถือว่ามาอาศัยนางอยู่แล้วจะต้องคิดอะไรกันมากมายนักหนา

นางเหลาเป็นคนเหนียวแน่นกับคนอื่นยกเว้นลูก ๆ ลูกทั้งสามซึ่งเติบโตเป็นวัยรุ่นไม่เคยช่วยงานแม่และไม่เคยอยู่ติดบ้าน แม้แต่ลูกสาวคนเดียวก็เตร็ดเตร่กลับบ้านสองยามตีหนึ่งเป็นประจำ แม่ดีเมื่อไรก็หนีออกจากบ้านไปอยู่กับเพื่อน จนนางเหลาไม่กล้าเข้มงวดด้วยอีก ส่วนสามีนางเลิกร้างไปได้เมียใหม่ตั้งแต่ก่อนเข็มขาวมาอยู่ด้วย เรื่องนี้เป็นอีกข้อหนึ่งที่น่ายักยอกของเข็มขาวโล่งใจที่จะฝากลูกสาวไว้กับบ้านนี้ หากน้ำเขยยังอยู่ก็อาจจะไม่ปลอดภัยสำหรับหลานเมียเท่าไร

เข็มขาวเรียนจบด้วยความเอาใจของหล่อน แต่ด้วยความเสียดายของนางเหลา นางชวนให้หลานสาวอยู่ช่วยทำงานต่อไปอีก หลังจากทำมาหลายปีก็เริ่มได้เงินเป็นกอบเป็นกำพอที่นางเหลาจะรู้สึกตัวว่าเป็นคนมีอันจะกินในละแวกหลังวัดราชผาติการาม นางเกลี้ยกล่อมหลานสาวว่า

“ไปเป็นครูเงินเดือนจะพอกินเรื่อ รายได้พิเศษอะไรก็ไม่มี แล้วกรมเขาส่งไปไกลแคไหนก็รู้ โอ้ย บางที่เขาว่าต้องข้ามป่าข้ามเขาไปตั้งสองวันปี ๆ ไม่ได้โผล่ออกมาให้คนเห็นเลยเชียรว” นางทำเสียงข่มขวัญ

เข็มขาวเพียงแต่ยิ้มเฉย นางเหลาร้อยวันพันปีออกจากบ้านไปไหนกัน นอกจากไปส่งดอกไม้ ไปซื้อผ้าและวัสดุกลับเข้าบ้านแล้วก็วิ่งไปหาลูกจ้างตามสำนักงานนายหน้า โลกของนางมีอยู่แค่การทำงานแล้วก็รับเงินจากคนว่าจ้างมาเก็บไว้ เบียดเบียนเอาเปรียบคนที่เบือนลูกมือเท่าที่จะเอาเปรียบได้ แถมยังชอบทวงบุญคุณเสียด้วย

“ว่ากันว่าหะ ทำดอกไม้พวกนี้ได้เงินดีกว่าเป็นกอง แล้วน้ำก็ให้แกมากแล้วนะ เทียบกับคนอื่น แกได้เรียนจนจบนี่เพราะใคร เดี่ยวก็ได้เป็นพัน...เดี๋ยวก็ได้เป็นพันทุกเดือน น่ายังนึกเลยว่าแกโชคดี สมัยน้ำอายุเท่าแกไม่มีใครเขาช่วยให้ได้เงินยังจืด รู้ไหม”

เข็มขาวเกลียดข้อนี้แหละ หล่อนอยู่บ้านน้ำหล่อนทำงานบ้านจนเรียกว่าคุ้มเกินคุ้มค่าจ้างหลายเท่า น้ำจ้างลูกจ้างเมื่อไรก็ต้องเสียทั้งค่ากินอยู่ ทั้งเงินเดือน ถ้าลูกจ้างไม่พอใจขึ้นมาอาจจะออกจากงานเองง่ายๆ หรือไม่ก็พาโจรเข้ามาปล้น มีหลานสาวคนหนึ่งไม่ต้องห่วงปัญหาเหล่านี้เลย แล้วน้ำสาว

ก็ยังเอาเปรียบเรื่องค่าแรงอีกด้วย

จริงละ เข็มขาวได้ค่าแรงเดือนหนึ่งเป็นพัน แต่ถ้าคิดราคากันอย่างยุติธรรมแล้ว หล่อนได้เพียงครึ่งเดียวของเงินที่หล่อนควรจะได้เท่านั้น

มิฉะนั้นนางเหลาจงไม่เสียดายหล่อนจนออกนอกหน้าอย่างนี้หรอก

เมื่อเข็มขาวไม่ยอมรับคำว่าจะอยู่ต่อไป อ้างว่าขอกลับไปเยี่ยมพ่อแม่เสียก่อน นางเหลาก็เริ่มทำเสียงสละบด

“ตามใจ พูตจริง ๆ แล้วนำรับแกไว้ก็เพราะเกรงใจแม่แก ถ้ารับคนอื่นที่ไม่ใช่หลานก็ยังได้ค่าที่פקเดือนร่วมพัน นี่น้ำก็ให้อยู่ฟรี แล้วแกทำดอกไม้ น้ำก็คิดเงินให้ พูตจริง ๆ ฝีมือแกมันก็ไม่ค่อยดีเท่าไรนัก ร้านเขาติมาบ่อย ๆ ถ้านำหักเงินที่ขายไม่ได้ออกละก็แกเอ๊ย แกเข้าเนื้อไม่รู้เท่าไรเหี้ยว แต่น้ำก็ยอม แกทำไม่ดีน้ำก็ว่าไม่ลง”

ถ้าเข็มขาวทำดอกไม้ผ้าได้ไม่สวยละก็ นำจ้างเอาไว้ทำไมละ แล้วยังปักเลื่อมตามเสื้อนั้นอีก ก็ฝีมือหลานสาวทั้งนั้น ส่งไปขายที่ไรทางนั้นเขาไม่เห็นต่อว่ามาลั้ลค่า มีแต่ชมว่าปักได้เรียบร้อยเป็นระเบียบไม่แพ้ช่างตามร้านใหญ่ ๆ ความจริงเป็นอย่างไร เข็มขาวและนางเหลารู้กันดี แต่นางก็พูตได้ไม่กระดากปากตามประสาคนเอาแต่ได้ ไม่ได้นึกหกรอกว่าพูตอย่างนี้ใครเขาจะยอมเป็นเบี้ยล่างให้โขกลับอยู่ได้นานวัน มีทางไปเมื่อไรก็ไปกันทุกคน

เข็มขาวกลับไปชั่วโม่งกว่า ตื่นขึ้นมารู้สึกสดชื่นขึ้น คงจะเป็นเพราะรู้สึกว่ายู่บ้านตนเอง ไม่ต้องระมัดระวังตัวอย่างอยู่บ้านน้ำ หล่อนลุกขึ้นล้างหน้าล้างตาแล้วก็ออกจากเรือนเล็กหลังบ้านตรงไปยังเรือนไทยหลังใหญ่ของคุณผู้หญิง

เรือนสองหลังแฝดมีนอกชานเล่นกลางหลังนี้เป็นเรือนไทยเก่าแก่เมื่อก่อนอยู่ในกรุงเทพฯ ที่บ้านเดิมของคุณผู้หญิง แล้วรื้อมาปลูกใหม่ที่ลาลูกกาเพื่อใช้เป็นที่พักผ่อนในวันหยุด สมัยนั้นพ่อแม่ของเข็มขาวยังหนุ่มสาวแข็งแรง กำนันเห็นว่าไว้ใจได้และเป็นคนถื่นนี้ จึงพามาเป็นคนดูแลบ้านให้คุณผู้หญิง ในสายตาชายบ้านแถวนี้ คุณผู้หญิงเป็นคนใหญ่คนโตเอามาก ถึงไม่ค่อยมีใครรู้ประวัติของเธอโดยละเอียดนัก แต่ก็รู้ว่าเธอมี

บ้านช่องใหญ่โตมโหฬารอยู่ในเมืองหลวง มีเงินทองมากมาย ที่ดินแถวนี้เป็นมรดกตกทอดมาถึงเธอเป็นร้อยๆ ไร่ ฟังแค่นี้ก็พอแล้วที่พ่อแม่ของเข้มขาจะยำเกรงเหมือนเจ้าหญิงสีกองค์เสด็จจากเทพนิยายมาปรากฏตัวให้เห็น

คุณผู้หญิงเป็นคนตั้งชื่อลูกสาวของนายกิงและนางล่อว่า “เข้มขา” เพราะหล่อนเกิดเมื่อดอกเข็มสีขาวบานสะพรั่งเป็นแนวริมถนนในบ้าน คุณผู้หญิงออกปากว่าไม่เคยเห็นดอกไม้อะไรดูน่ารัก หมดจดสะอาดตาเท่าเข็มสีขาวที่เธอได้มาใหม่นี้เลย นายกิงและนางล่อทั้งที่ไม่ค่อยเห็นด้วย เพราะไม่รู้สีกว่าเพราะที่ตรงไหน อยากจะให้ลูกชื่อ “ปราณี” หรือไม่ว่า “สุตา” ตามอย่างเด็กหญิงอื่นๆ เพราะเรียกง่ายและฟังเรียบร้อยเหมาะกับลูกผู้หญิง แต่ทั้งสองเกรงใจคุณผู้หญิงจนพูดคำไม่ออก ได้แต่เออเอวยตามไปด้วยจนเดี๋ยวนี้ก็เลยชินไปเอง

เข้มขาขึ้นบันไดไปเห็นคนหลายคนวุ่นวายทำงานกันอยู่ในบ้าน ล้วนเป็นคนแปลกหน้า พอพ่อเหลียวมาเห็นก็เดินเข้ามาหาแล้วบอกว่า

“คุณผู้หญิงส่งคนมาจัดบ้านใหม่ ติดผ้ามาน เป็ลียนแอร์ ทำไมมาเอววันนี้ก็ไม่รู้ เดี่ยวพรงนี้เสร็จไม่ทันละยุ่ง”

“ถ้ายังไม่เสร็จก็ยังไม่มานะซี ลุง” เสียงร้องตอบมาจากในห้องที่ผู้คนกำลังช่วยกันติดผ้ามานผืนใหม่ อีกสองสามคนยกเครื่องปรับอากาศเครื่องเก่าออก ยกเครื่องใหม่เข้าไปแทนที่

คนตอบเป็นชายวัยหนุ่มแน่น สวมเสื้อยืดประเภทของแถมจากยาบำรุงกำลังบางชนิดกับกางเกงยีนฟอกสีจางซีด ผมยาวปรกเกล้าเห็นได้ชัดว่าหยิกหยักศกตามธรรมชาติ และเกาะศีรษะเป็นทรงสลุยหากยุ่งเหยิงเหมือนไม่ได้สนใจหัว หน้าที่ตาและเนื้อตัวมอมแมมไปด้วยฝุ่น

คลบล้ายคลบลคลว่าเคยเห็นแต่ก็ไม่แน่ใจ เข้มขาได้แต่มองเพื่อทบทวนความจำ พอติเตาเหลียวมาเห็นหล่อนเขาก็ยิ้มกว้างแล้วทักว่า

“เข้มไซ้ใหม่ โอโฮ ไม่เจอกันตั้งหลายปี จำเกือบไม่ได้”

นางล่อเดินออกมาจากห้องในเรือนแฝดอีกหลังหนึ่ง ถือไม้กวาดกับที่ตักผงออกมาด้วย เห็นลูกสาวเขาก็เรียกให้ไปช่วย

“แม่กวาดเสร็จแล้ว เช็ม ช่วยถูพื้นหน่อย”

ไม่มีใครแนะนำว่าผู้ชายคนนั้นเป็นใคร เขาเองพอทักหล่อนเสร็จก็
ไม่สนใจจะฟังคำตอบ ผลุบกลับเข้าไปในห้องที่ออกมาพร้อมกับตะโกนสั่ง
คนในนั้นให้เลือกผ้ามาซักให้ถูกต้องกับหน้าต่างแต่ละบาน เช็มขำจึงกระซิบ
ถามแม่

“นั่นใครจะ คนบ้านคุณผู้หญิงใช้ไหม”

“ก็เด็กที่คุณผู้หญิงเลี้ยงไว้ไง” นางลอส่องไม้ถูเรือนให้ลูกสาว ตัวเอง
เดินไปเลื่อนเครื่องเรือนภายในนั้นให้ออกห่างฝาเพื่อเช็มสาวจะได้ดูตาม
ซอกมุมได้สะดวก “นายศร ตอนเด็กๆ มันชนสะบัดญาติ มาที่นี่ไรโดน
คุณผู้หญิงตีเอาทุกที”

บ้านของคุณผู้หญิงมีคนมากมาย เช็มสาวเคยตามพ่อแม่ไปเมื่อหลายปี
มาแล้ว ได้แต่เห็นกิจกรรมใจในชีวิตความเป็นอยู่ที่แตกต่างกันเหมือนฟ้าดิน
บ้านของคุณผู้หญิงหลังเดียวมีคนชุมนุมกันอยู่มากมายราวกับเป็นหมู่บ้าน
ประกอบด้วยบ้านหลังใหญ่และบ้านหลังเล็กอีกหลายหลัง รวมทั้งบ้านของ
บริวาร ผู้คนมากหน้าหลายตา ไม่รู้ว่าใครเป็นใคร หล่อนยังนึกตามประสา
เด็กว่า คุณผู้หญิงเองก็คงจำไม่ได้หมดทุกคนเหมือนกัน

หลังบ้านคุณผู้หญิงเป็นคอกม้า พ่อเคยบอกว่าเธอเป็นเจ้าของคอก
ม้าแข่ง ม้าหลายตัวในที่นั้นราคาหลายแสนบาท หรือบางตัวอาจราคาเป็นล้าน
ก็มี ทำอะไรให้เจ้าของอย่างมหาศาล เธอถึงได้รวยรากับเป็นเจ้าของชุมทอง
อย่างไรเล่า

ในจำนวนคนมากมายในบ้าน และบางส่วนเป็นคนดูแลมาให้คุณผู้หญิง
เธอเลี้ยงเด็กๆ เอาไว้หลายคน เพราะว่าเธอไม่มีลูก เด็กพวกนี้มีความเป็นอยู่
แตกต่างกัน คนไหนเป็นญาติของเธอคนนั้นก็เป็น “คุณ” อยู่บนตึก คนไหน
เป็นเด็กกำพร้าหรือไม่ก็ลูกหลานคนในบ้าน คนนั้นก็เป็น “นาย” หรือ “แม่”
ขึ้นต้นชื่อของพวกเขา

ถ้าหากว่าพ่อแม่ยกเช็มสาวให้คุณผู้หญิงเอาไปเลี้ยง หล่อนคงกลายเป็น
เป็น “แม่เช็ม” ทำนองเดียวกับ “นายศร” เผลอๆ พ่อแม่มีลูกสาวคนเดียวจึง

ไม่ยอมยกให้ หรือพ่อแม่มีเหตุผลอื่นได้อีก เข็มขาวก็ไม่รู้เหมือนกัน จะว่าไป หล่อนก็ไม่อยากไปอยู่บ้านคุณผู้หญิงหรอก มันใหญ่โตและมีคนมากมาย เกินไปชวนเวียนหัว

เข็มขาวช่วยแม่ดูเรือนจนสะอาดเอี่ยม เรือนทางด้านนี้จัดเป็นห้อง รับแขกและห้องนั่งเล่น เรือนโน้นเป็นห้องนอน

พวกนั้นทำงานเสร็จกันเร็ว ยังไม่ถึงเย็นก็ติดผ้ามาขึ้น เปลี่ยนเครื่อง ปรับอากาศ เตรียมห้องนอนให้คุณผู้หญิงเสร็จเรียบร้อย ครรเอาผ้าคลุมเตียงผืนใหม่ ที่นอนลูกใหม่ยังหุ้มพลาสติกเสียงดังกรอบแกรบ พร้อมด้วยหมอนหนุนหัวใหม่เอี่ยมและผ้าห่มราคาแพงเนื้อนุ่มนิ่มมาตั้งเรียงเอาไว้ เรียบร้อยในห้องนอน พร้อมจะให้นางล่อปูที่นอนทันทีที่คุณผู้หญิงมาถึง

ช่างติดตั้งเครื่องปรับอากาศกลับไปก่อนแล้ว ครเป็นคนดูแลความ เรียบร้อยของทุกสิ่งทุกอย่างก่อนกลับพอดีได้เวลาอาหารเย็น นายกิงและ นางล่อจึงชวนชายหนุ่มกินข้าวด้วย

“แหม รู้จักกันมานานแล้ว ไม่ต้องเกรงใจหรอกนะ พ่อคร” นายกิง บอกชายหนุ่มด้วยเสียงเป็นกันเอง “จะได้คุยกันเรื่องคุณผู้หญิงด้วย ไอ้ฉัน ก็ไม่ค่อยได้ข่าวคราว รู้แต่ว่าไปผ่าตัดสมอง”

นางล่อปูเสื่อลงตรงเรือนแพริมน้ำ บ้านนี้ไม่มีศาลาท่าน้ำ แต่ว่ามี เรือนแพเล็ก ๆ อยู่หลังหนึ่ง ปิดเอาไว้เฉย ๆ จนคุณผู้หญิงมาเมื่อไรจึงเปิด ห้องในแพเป็นที่พักของคนติดตาม เข็มขาวช่วยแม่ต้มน้ำพริกตาแดง ใส่ แมงด่าบั้งไฟลงไปด้วยให้หอม พร้อมกับผักสดเป็นของแกล้มอีกหลายอย่าง นางล่อชอบน้ำพริกสเผ็ดจัด แต่ไม่แน่ใจว่าลูกสาวจะกินได้หรือไม่ จึงบอก เข็มขาวให้ใส่พริกขี้หนูแห้งลงไปเพียงครึ่งเดียว

“อย่าให้เผ็ดนักเลย ตอนอยู่กับน้ำไม่ค่อยได้กินเผ็ดไม่ใช่หรือ ห้อง จะเสียเปล่า ๆ”

“อยู่กับน้ำก็ซื้อถ้วยเตี้ยวะหมีเข้ามากินไปตามเรื่อง น้ำเขากินง่าย” เข็มขาวอธิบายเพียงแค่นั้น ไม่อยากบอกว่านางเลาชอบซื้ออาหารกินเพราะ ถูกกว่าทำ อีกอย่างหนึ่งก็คือปิดเรื่องรายจ่ายไปด้วย หลานสาวอยากกินอะไร

ก็ซื้อตัวเอง นางไม่ต้องออกเงินให้ แถมบางที่ยังฝากซื้อโดยไม่ฝากเงินก็มีอยู่เป็นประจำ

ศรรับคำอย่างเต็มอกเต็มใจ ล้างหน้าล้างมือแล้วลงนั่งขัดสมาธิร่วมวงกินด้วย เข้มขวยยังไม่ทันตักข้าว เขาก็ชะงักมาหยิบทัพพีไปตักใส่จานให้ทุกคนอย่างคล่องแคล่ว ทำจุกพุดพิด

“หอมกลิ่นแกงดาจัง ป้าทำหรอ”

“เข้มน้ำตำน้ำพริกเอง” นางลอบบอก แต่ก็บอกแค่นั้น ไม่อยากอวดสรรพคุณของลูกสาวต่อหน้าชายหนุ่ม เพราะนางไม่รู้ว่าเขามีลูกมีเมียแล้วหรือยัง

“คุณผู้หญิงทานเผ็ดไม่ได้นะป้า” ศรเตือน ทำทางเขารู้ใจคุณผู้หญิงดี และดูจะเอาใจเธออยู่มาก ๆ “มาคราวนี้เห็นบอกว่าอยากอยู่เงียบ ๆ ไม่อยากเจอแขกเหรื่อที่ไหน”

“แล้วที่ผัดตั้นหนยดีแล้วหรอ” นายกิ้งชักอีกด้วยความสนใจ

“หอมเขาก็ว่าปลอดภัยแล้วนะ แต่ยังไม่ถึงจะทำอะไรไม่ได้ตามปกติ ระวังอารมณ์ตัวเองอย่าขาดใจ หงุดหงิดขึ้นมามากไม่ดี มันเกี่ยวกับสมองนะลุงป้า ฉันบอกได้แค่นี้”

เข้มขาเห็นพ้องกับแม่มองหน้ากัน ความที่เฝ้าบ้านมานาน ทำให้เข้าใจความหมายของชายหนุ่มดี ไม่ต้องซักถามอีก

แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว คนอยู่ใกล้ ๆ ต้องระวังอารมณ์ของคุณผู้หญิงไม่ให้หงุดหงิด เพราะเธอเป็นคนประเภท “ดีเหมือนน้ำ คว้าเหมือนเรือ” บทจะดีก็ดีใจหาย บทจะร้ายขึ้นมาก็ยิ่งกว่าไต้ฝุ่นสลาตัน พ่อเคยบ่นกับแม่ว่า

“คนรวยก็เป็นยังงี้แหละ เคยเอาอะไรเอาได้อย่างใจ เลยติดเป็นนิสัย”

“แล้วคุณผู้ชายล่ะ มาด้วยไหม” แม่ถามขึ้นบ้าง

ศรคลุกน้ำพริกกับข้าวสวยตักใส่ปากอย่างเอร็ดอร่อย พอได้ยินคำถามนี้เขาเกือบสำลักข้าว ต้องกลืนลงไปเกือบไม่ทัน

“โฮ้ย ตายแล้ว” เขาถอนใจเฮือก “เกือบลืมนอกไป เต๋ยวฉิบหาย... ลุงกับป้าอย่าเอ่ยถึงคุณผู้ชายขึ้นมาเชียวนา อย่าถามถึงเด็ดขาด คำเต๋ยว

ก็ไม่ได้”

พ่อกับแม่มองหน้ากันอีก สีหน้าชักบอกความหนักใจขึ้นมาว่าไร

ตอนเด็กๆ เข็มขาวยังจำได้ว่าคุณผู้หญิงกับคุณผู้ชายเดินจูงมือเคลียคลอชมดอกไม้ใบหญ้ารอบบ้าน ทั้งสองเห็นอะไรต่อมิอะไรสวยไปหมดแม้กระทั่งดอกผักตบชวา ซึ่งพ่ออดทนระอาใจต้องคอยกำจัดอยู่ไม่เว้นแต่ละปี แต่ต่อมาบางปีคุณผู้หญิงก็มาคนเดียว ปีหลังๆ ตั้งแต่เข็มขาวไปเรียนหนังสือต่อ หลอนไม่ค่อยได้เจอคุณผู้หญิง เธอไม่ค่อยจะมาพักที่ลาลูกกาอีก หรือถ้ามาก็มาไม่พร้อมกับผู้ชาย พุดจริง ๆ แล้วคุณผู้ชายไม่ค่อยมีบทบาทอะไรนัก การปกครองบ้านตลอดจนบริหารและทรัพย์สินเงินทองอื่น ๆ เป็นหน้าที่ของคุณผู้หญิงหมด คุณผู้ชายเกือบจะไม่เคยยุ่งเกี่ยวหรือสนใจกับทางบ้านด้วยซ้ำไป

“คุณผู้ชายยังอยู่บ้านหรือเปล่าละ” แม่ถามเป็นเชิงเสียบเคียง เรื่องประเภทนี้ผู้หญิงไว้นัก ได้กลืนผิดสังเกตก่อนผู้ชายอยู่เสมอ

ศรีส่ายหน้าอย่างอึดอัดอันตันใจ ทำท่าจะพูดแล้วก็จะซັก ในที่สุดก็บอกว่า

“อยู่บ้างไม่อยู่บ้าง...แต่ยังไงก็อย่าถามถึงแล้วกัน กลัวลงกับป้าพาชื่อไปถามละก็...แะ เออจี้ ไม่ต้องพูดอะไรก่อน ให้คุณผู้หญิงถามแล้วค่อยตอบ...ยังงี้ปลอดภัยกว่า”

“แล้วพูดถึงคุณดาวได้หรือเปล่า” พ่อเป็นฝ่ายถามบ้าง น้ำเสียงชักกระอักกระอ่วน

“อ้อ ได้ พูดถึงหลานพูดได้ พูดถึงหมาแมวอะไรในบ้านก็ได้ พูดถึงม้าก็ไม่ใช่ไร้อ้อ คุณผู้หญิงชายคอกม้าไปแล้วนะ บอกว่าไม่มีคนช่วยทำต่อ แต่เรื่องนี้คงไม่เสียตมเสียตายอะไรหรอก ได้กำไรมาตั้งหลายสิบล้าน”

“รู้ไว้ก็ดี” พ่อคล้อยตามไปด้วย แล้วถอนใจ “กลัวฉันจะพูดผิดๆ ถูกๆ นะไม่ใช่เรื่องอื่น โอ้เราอยู่ทางนี้ก็ไม่ค่อยรู้เรื่องอะไรทางโน้น เห็นว่าคุณผู้หญิงจะมาอยู่นานใช่ไหม พ่อศรี”

“คุณดาวบอกว่าจะมาอยู่เลย ไม่อยากพบหน้าคนไหนละ เลยมาอยู่ที่นี่”

ชายหนุ่มอธิบาย เขาทำตัวสนิทสนมคุ้นเคยกับคนอื่นอย่างง่ายดาย เข้มขาลังเกต แม้หล่อนเป็นฝ่ายฟังตั้งแต่ต้น เพราะไม่รู้จะถามอะไร ก็ยังรู้สึกว้าวุ่นคุยกับเขาได้โดยไม่ลำบากใจนัก ท่าทางเขาเป็นมิตรโดยไม่ไข่เจ้าชู้กรูมกริม

“เพื่อนฝูงไม่ค่อยรู้ว่าคุณผู้หญิงมีบ้านอยู่ลาลูกกา โดยมากนึกถึงแต่บ้านที่เชียงใหม่กับภูเก็ต ขึ้นไปพักที่โน่น เตียวคนโน้นก็มาเยี่ยม เตียวคนนี้ก็มาเยี่ยม ไม่ได้พักกันพอดี”

“แถวนี้มันก็เงียบดี” แม่ไม่ขัดคอ กวาดสายตามองรอบๆ ดูท้องฟ้าซึ่งมัวหม่นลงทุกขณะ นกกาบินร่อนผ่านไปกลางแสงสีทองแดงเรื่อๆ ของอาทิตย์อัสดง “เออ พ่อศร บ้ายไม่รู้เลยว่าคุณผู้หญิงจะเอาใครมาอยู่ด้วย ป้าคนเดียวรับใช้จะไม่ทันใจเสียละมัง”

“ไม่ต้องห่วงหรอก ป้า” ศรยิ้มให้อย่างปลอบใจ ดวงหน้าธรรมดาดูแจ่มใสขึ้นด้วยยิ้มเปิดเผย “มีพยาบาลพิเศษชื่อคุณจงรักมาอยู่ด้วย แล้วมีน้ำเนิบมาเป็นแม่ครัว กับเจ้าแะคนขับรถ อีกคนก็ผม...ผมจะมาทูลอภิตย์ คุณดาวให้ผมไปๆ มาๆ คอยดูแลคุณผู้หญิง”

“ก็ดี” เข้มขาวเห็นสีหน้าแม่บอกว่าโล่งอกขึ้นกว่าเก่า “ป้ามั่นแอกแล้วทำอะไรไม่ค่อยคล่อง คุณผู้หญิงก็โกรธเอาเปล่าๆ ถ้ารับใช้ไม่ได้จริงๆ แล้วคุณดาวละ ไม่มาด้วยหรือ”

“ไม่มา คงต้องดูแลงานของคุณผู้หญิง ไม่งั้นใครจะทำละ”

พอกับแม่ไม่ได้เอ่ยถึงคุณผู้ชายอีก ต่างคนต่างยอมรับกันอย่างว่างว้างว่าเมื่อคุณผู้หญิงทนได้ยินชื่อสามีไม่ได้ ทุกคนในบ้านนี้ก็ควรจะลบชื่อคุณผู้ชายออกไปเสียจากโลก เข้มขาวได้แต่ฟังด้วยความนึกขำ หล่อนห่างระบบความเป็นอยู่ชนิดนี้มานาน ในบ้านของน้ำและบ้านของเพื่อนบ้านตั้งแต่ปากตรอกจดกันตรอกไม่มีอะไรเป็นความลับ ผัวของน้ำเล่าไปได้ ผู้หญิงเสิร์ฟอายุคราวลูกมาเป็นเมียแล้วเลยทิ้งเมียเก่าไปอยู่ด้วย ทุกบ้านก็รู้บ้านติดกันเมียมียู๊ฟัวจับได้เลยแหงเลียดสด ชาวบ้านรู้ก่อนผัวตั้งหลายเดือน ลูกสาวน้ำเลากินยาคุมกำเนิดมาตั้งแต่อายุสิบสี่ ชาวบ้านก็รู้ มีเสียงเล่ากันว่าไปรดลูกมาแล้วหนหนึ่งด้วยซ้ำ ความรู้สารพัดอย่างของชาวบ้านทำให้

เข็มขาวต้องระวังตัวลืบ ไม่อยากจะเป็นหัวข่าวโดยไม่จำเป็น

“อ้อ แล้วอีกอย่าง” ศรพุดขึ้นอีกเมื่ออ้อมข้าวพอดิ เขากินเข้าไปสองจานเต็มด้วยความอร่อยน้ำพริกตาแดง “ถ้าคุณผู้หญิงพุดอะไรประหลาดๆ ฟังไม่ค่อยมีเหตุผล...ลุ้นกับป้าอย่าค้านนะ เธอจะพุดอะไรก็ให้พุดไป พุดแล้วเธอเชื่อของเธอ หรือเธอสบายใจก็ใช้ได้ ลุ้นกับป้าฟังเข้าหูซ้ายอุดหูขวาไปก็แล้วกัน ไม่ต้องเก็บเอามาคิด”

คุณผู้หญิงมาถึงในตอนสายวันรุ่งขึ้น เธอมาในรถตู้คันใหญ่ ซึ่งรีอเบาะออกแล้วดัดแปลงเป็นห้องนั่งเล่นเล็กๆ มีเก้าอี้นอนปรับระดับเอนราบได้ พร้อมด้วยตู้เย็นและเครื่องเล่นวีดีโอ พื้นลาดด้วยพรมนุ่มตลอด ส่วนजरักซึ่งเป็นสาวใหญ่วัยสามสิบกว่าแต่งกายด้วยสีขาวทั้งชุดแบบพยาบาล นั่งมาในรถคู่กับคนขับ และมีรถสิบล้ออีกคันหนึ่งขนสัมภาระประเภทหีบห่อข้าวของคุณผู้หญิงมาอีกหลายใบ นางเฒ่าแม่ครัวนั่งคุมมาในรถด้วย

जरักพวงคุณผู้หญิงลงมาจากรถ แล้วตรงขึ้นบ้าน แทบไม่ได้หยุดทักนายกิงและนางลออ ส่วนเข็มขาวรออยู่บนบ้าน เตรียมน้ำเย็นเอาไว้ให้ในห้องนอน

เมื่อสมัยยังสาว คุณผู้หญิงเป็นผู้หญิงร่างโปร่งสะอิดสะเอ้ง ไม่สูงใหญ่ท้วมคึมีสง่าในบุคลิก เธอไม่ใช่คนสวยบาดนัยน์ตาก็จริง แต่เข็มขาวก็เคยสะดุดตาว่าคนผิวขาวจัดอย่างเธอ...ขาวเหมือนตุ๊กตาหยกที่ห่อหุ้มเคยเห็นเธอนำมาประดับบ้าน เหตุใดจึงมีสีผสม คิ้วและนัยน์ตาดำจัดเข้มคมอย่างประหลาด คนผมหนาหัวเข็มตาคนเช่นนั้นน่าจะผิวคล้ำ ไม่ใช่ขาวสนิทจนเผือดมันก้ำกึ่งกันอย่างประหลาดระหว่างความสวยและความน่ากลัว โดยเฉพาะครั้งหนึ่งคุณผู้หญิงสยายกลุ่มผมหนาดำสนิทลงมาเต็มหลัง แล้วสวมชุดนอนสีขาวโพลน เข็มขาวเกือบจะขวัญหนีดีฝ่อว่าเธอก้าวออกมาจากหนังผีของฝรั่ง

บัดนี้คุณผู้หญิงดูทรุดโทรมร่วงโรยลงไปจนน่าใจหาย ริวรอยพาดเป็นเส้นหลายเส้นอยู่บนหน้าผาก ใต้ตาและมุมปาก ผิวเผือดคล้ำเหมือนกับไม่มีสีเลือด ไม่ใช่คล้ำแดด เธอโกนศีรษะรากับแม่ชี และมีผ้าพันอุ้งโดยรอบ

กิริยาที่เกาะแขนพยาบาลดูอ่อนแรงเหมือนคนพินัย อย่างไม่รู้ก็ตาม เมื่อเห็น
เข็มขาว เธอก็ชะงักนิดหน่อย

“ใครละนี่” เธอถามเสียงแหบๆ แล้วถามต่อว่า “เข็มขาวใช่ไหม”

“เข็มขาวค่ะ คุณผู้หญิง” หญิงสาวตอบอย่างอ่อนน้อม

“โตเป็นสาวเต็มตัว น้นน้ำเย็นหรือ...ขอน้ำชาจิบร้อนๆ ดีกว่า”

คุณผู้หญิงก้าวข้ามธรณีประตูเข้าไปในห้องนอน นางล่อจذبที่นอน
เสร็จแล้ว เปิดเครื่องปรับอากาศเตรียมเอาไว้แล้ว พื้นกระดานถูสะอาดเอี่ยม
พรมก็ส่งไปซักเอากลับมาทันเวลา ดูพูนุ่มสีสน่สดใสมือเหมือนของใหม่ แต่
เจ้าของห้องดูไม่สนใจสิ่งที่เตรียมไว้พร้อมนี้เลย เธอพูดกับนางพยาบาล
ว่า

“หีบผ้าของฉัน ใครเอาเข้ามาหรือยัง”

“ค่ะ นายแะคงยกขึ้นมาแล้วละค่ะ” นางพยาบาลตอบอย่างเอาใจ
“ดิฉันสั่งแล้ว”

“ยังไม่เห็นยกขึ้นมา จงรัก ไปดูซิ”

“ค่ะ” อีกฝ่ายรับคำอย่างเอาใจเช่นเดิม แล้วรีบก้าวออกจากห้อง
ส่วนทางกับเข็มขาวซึ่งยกน้ำชาจิบเข้ามาพอดี

คุณผู้หญิงนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้สลัก ซึ่งดูเหมือนจะดัดแปลงมาจากกุก
บนหลังช้าง มันไม่มีพนัก จึงต้องตั้งอยู่ชิดฝา แต่ทั้งๆ ที่ทำทางเธอ
ดูอ่อนระโหยโรยแรง คุณผู้หญิงก็ไม่ได้นั่งเอนหลังพิงฝาห้อง หลังของเธอ
ยังคงตั้งตรง มีแต่สีหน้าเท่านั้นดูเหน็ดเหนื่อย

เธอรับน้ำชาไปจิบ แล้วมองเข็มขาวด้วยสายตาเนือยๆ นัยน์ตาของ
คุณผู้หญิงและคิ้วของเธอยังคงดำเข้มคมปลาบเกือบไม่ต่างอะไรกับสมัยยังสาว
แม้เจือปนด้วยความอ่อนแอทางสุขภาพอยู่บ้างก็ตาม

“เข็มขาว เรียนหนังสือจบแล้วหรือยัง” เธอถาม เสียงของคุณผู้หญิง
ค่อนข้างแหลมและแข็ง แต่ว่าฟังไ้เพราะเหมือนดนตรีเสียงสูง

“เพิ่งจบปีนี้ค่ะ คุณผู้หญิง”

“ทำงานแล้วหรือยังละ”

“ยังคะ สอบเป็นครูแล้วคะ”

“ตอนนี้เลยมาอยู่กับพ่อแม่พลางๆ ก่อนละสิ” เธอจับน้ำซาวอีกทีเล็กน้อย

“คะ ถ้าคุณผู้หญิงมีอะไรจะใช้หนู กรณาล้างมานะคะ” เข็มขาวจำได้ว่าครบอกให้ทุกคนเอาไว้ อย่าให้คุณผู้หญิงหงุดหงิดขึ้นมาได้ ก็พยายามจะเอาไว้ “หนูทำกับข้าวได้คะ กวาดบ้านถูบ้านได้”

คุณผู้หญิงทำท่าคล้ายจะยิ้ม แต่ก็ไม่ถึงกับยิ้ม ริมฝีปากบางเหยียดออกมางเกือบเป็นเส้นตรง ปกติเธอชอบแหม่ปากจนดูบางเฉียบ...น่าเสียดายมันทำให้สีหน้าเธอดูเย็นชาเอามากๆ

“เรียนครู คงอ่านหนังสือเก่ง มาอ่านหนังสือให้ฉันฟังได้ไหมล่ะ ฉันอ่านเองไม่ได้ ปวดหัว” เธอถามลอยๆ

“คะ คุณผู้หญิง”

“ฉันเอาหนังสือมาด้วย หนังสือของฉันเอง...ฉันทนหนังสือของแม่ดาวเขาไม่ไหว เรื่องบ้านนอกแตก คินนี่ถ้าฉันนอนไม่หลับ เธอมาอ่านหนังสือให้ฉันฟัง...”

แล้วคุณผู้หญิงก็ส่งน้ำซาวคืนให้หญิงสาว เธอโบกมือเหมือนเหน็ดเหนื่อยขึ้นมาอีกอย่างกะทันหัน

“เธอออกไปก่อน ฉันเหนื่อย ไปดูซี ทีบผ้าของฉันใครเอาขึ้นมาหรือยัง”

ครั้งที่สองภายในไม่กี่นาทีที่คุณผู้หญิงย้ำเรื่องผ้า เธอคงหมายถึงเสื้อผ้าที่เธอจะมาผัดเปลี่ยนให้สบายตัวละมั่ง แต่ทำไมต้องใส่ทีบ ทำไมใส่ในกระเป๋าสีเสื้อผ้า เข็มขาวก็ไม่เข้าใจ

เสียงเคาะประตูเบาๆ เข็มขาวรีบลงไปเปิดออกทั้งสองบาน ก็เห็นนายแซะคนขับรถยืนเก้กังหัวกระเป๋าสีเสื้อผ้าใบมัทรีมาพอจะบรรจุคนลงไปได้ทั้งคน พ่อของหล่อนยืนอยู่ข้างหลัง หัวกระเป๋ใหญ่ไล่เลี่ยกันด้วยอีกใบหนึ่ง

“เอากะเป๋เข้าไปในห้องนอนคุณผู้หญิงเลยได้ไหม” นายแซะพูดกับหญิงสาว

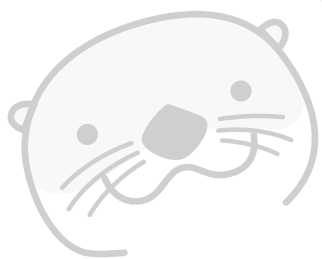
กระเป๋าสองใบติดลูกล้อไว้ พอเลื่อนไปได้ เข็มขาวคิดว่าคุณผู้หญิงคง

ไม่อยากให้ผู้ชายทั้งสองคนเข้ามาในห้องนอนของเธออันเป็นที่ส่วนตัว หล่อนจึงตอบเบา ๆ ว่า

“เดี๋ยวหนูยกเข้าไปเอง พี่วางไว้ตรงนี้ พ่อด้วยจ๊ะ”

หล่อนยกกระเป๋าชามรรณีประตู่เข้าไปอย่างทุลักทุเล ยังไม่ทันวางใบที่สองลงก็สะดุ้งสุดตัวเมื่อได้ยินเสียงคุณผู้หญิงตบที่น่องข้างตัวแรง ๆ แล้วร้องด้วยเสียงแข็งกราดเกรี้ยวว่า

“นั่นอะไร! หีบผ้าของฉันอยู่ไหน ทำไมไม่มีใครเอาหีบผ้าเข้ามา หา!”

ทดลองอ่าน

2

เข็มขาว รีบหลุดตัวลงนั่งคุกเข่าตอบคุณผู้หญิง เสียงซักสันละล่ำลึง
“กระเป่าเสื้อผ้าคะ คุณผู้หญิงต้องการกระเป่าเสื้อผ้าไม่ใช่หรือคะ”
คุณผู้หญิงผุดลุกขึ้นยืนอย่างลืမ်ตัว สีหน้าเธอบอกโทสะจากความ
ไม่ได้พอใจ

“บ้า ฉันต้องการหีบผ้าของฉัน ไม่ใช่กระเป่า โยนกระเป่าทิ้งไป...
เอาเข้ามาทำไม เอาไปให้พ้น หีบผ้าอยู่ไหน”

ศรกระหืดกระหอบเข้ามาถึงประตูพอดี เขายกหีบหน้าตาเก่าแก่
เหมือนวัตถุโบราณมาด้วยใบหนึ่ง โอบอุ้มเอาไว้อย่างหวงแหนเหมือนอุ้ม
ของมีค่า

“หีบผ้าอยู่ที่นี้ครับ เข็ม หลีกทางหน่อยซี เร็วเข้า”

จรงรีบตามเข้ามาแทบว่าจะชนหญิงสาวล้มลง หล่อนไม่มีเวลา
จะขอโทษ เพราะต้องรีบเข้าไปประคองคุณผู้หญิงให้นั่งลงตามเดิม

“หีบผ้ามาแล้วคะ ศรยกมาให้แล้ว” หล่อนค่อยๆ ประคองให้คุณ
ผู้หญิงนั่งลง “ยกลงมาช้าหน่อยเพราะต้องระวังมากนะคะ กลัวจะกระแทบ
อะไรเสียหายไป คุณผู้หญิงนั่งพักเถอะคะ หายใจยาวๆ นะคะ ค่ะ...ค่อยๆ
หน่อยค่ะ อย่างนี้นะคะ”

เข้มขวาทอยไปนั่งอยู่มุมห้องใกล้ประตู รู้สึกราวกับหลุดเข้าไปในฉากละครทั้งที่เมื่อครู่ยังนั่งอยู่นอกเวทีดี ๆ โดยแท้ คราวนี้หีบเก่าแก่ใบนั้นลงใกล้เท้าคุณผู้หญิง แล้วตัวเขาก็หันมาลากกระเป๋าดูทางสองไปไปแอบไว้ชิดฝาห้อง เข้มขวาทจึงค่อยหายจากอาการเข่าอ่อน คลานเข้าไปช่วยเขาเลื่อนกระเป๋

หล่อนรู้แล้วว่าคุณผู้หญิงเป็นคนป่วย เธอป่วยเพราะเพิ่งฟื้นจากผ่าตัดสมอง หรือป่วยทางใจ เข้มขวาทยังไม่รู้แน่ชัด รู้แต่คำเตือนของชายหนุ่มไม่ได้มากเกินความเป็นจริงเลย ทุกคนในบ้านจะต้องระวังอารมณ์ของคุณผู้หญิงเป็นอย่างมาก

หล่อนเปลี่ยนสายตาไปที่หีบเก่า ๆ ใบนั้น หน้าตามันเป็นหีบสวยทีเดียว หุ้มด้วยหนังและมีโลหะทองเหลืองคาดเป็นเงา กาลเวลาทำให้ทองเหลืองและหนังเก่าลงไปมาก แต่ก็ยังทิ้งร่องรอยของความงามสมัยนั้นเพียงถูกสร้างขึ้นอยู่ไม่น้อย คุณผู้หญิงบอกว่าเป็นหีบผ้า...ผ้าอะไรของเธอ เธอทำราวกับว่าเป็นหีบสมบัติ เติมไปด้วยเพชรนิลจินดาจนเอาไว่ห่างสายตาไม่ได้

จงรักเปิดกระเป๋เข้าไปใหญ่หยิบซองยาออกมา เหลือบมองนาฬิกาข้อมือแล้วส่งยาเม็ดเล็ก ๆ สีสวยให้คุณผู้หญิงพร้อมกับน้ำชาที่เหลืออยู่ครึ่งแก้ว

“ถึงเวลาทานยาแล้วค่ะ คุณผู้หญิงทานสักนิดนะค่ะ แล้วพักผ่อนดีไหมคะ นั่งรถมานานคงจะเหนื่อย รถติดมากเกือบตลอดทาง”

คุณผู้หญิงปัดยาไปห่างตัวด้วยท่าทางหงุดหงิด

“ยา อะอะอะไรก็ยา ถ้าไม่กินจะตายไหม”

“คุณผู้หญิงจะได้สบายขึ้นยังงั้นค่ะ” จงรักผินยิ้ม หล่อนดูใจเย็น สมนกับอาชีพที่ต้องอดทนกับคนไข้ประเภทเอาแต่ใจ “นะค่ะ แล้วเดี๋ยวคุณผู้หญิงพักผ่อนหน่อย ดิฉันจะไปเตรียมของว่างให้ทีหลัง...ดีไหมค่ะ”

คุณผู้หญิงเม้มริมฝีปาก เธอทำเหมือนกำลังเคียดแค้นใครสักคน หรืออะไรสักอย่าง แต่เธอก็ยอมกลืนยาเม็ดลงคอไป ก่อนเอนตัวลงนอน เธอสั่งว่า

“เอาหีบผ้าไว้ใกล้ ๆ เตียงนอน วางไว้หัวเตียงใกล้โคมนั่นแหละ...ใช่

ยั้งนั่น ค่อยๆ ยกขึ้น”

เข็มขาวยกทียบขึ้นอย่างระมัดระวัง มันไม่ค่อยหนักเท่าไรนัก อย่างน้อยก็เบากว่าที่หล่อนคิด ข้าวของข้างในคงจะไม่ใช้ของหนัก...เธอบอกว่าเป็นทียบผ้าก็คงเป็นผ้าผ่องไม่ก็ผืนละมั่ง

จงรักถอนใจอย่างโล่งอกเมื่อก้าวออกจากห้องนอน ปิดประตูไว้ตามเดิม หล่อนยิ้มให้เข็มขาวแล้วถามอย่างผูกมิตรว่า

“กระเป๋าสองฟีกองจะอยู่ในรถ เตียวพีไปเอาขึ้นมาเอง ห้องพักอยู่ตรงไหนจะหนู”

“ห้องติดกับห้องคุณผู้หญิงค่ะ เปิดประตูทางนั้นะคะ” เข็มขาวพาเดินไปยังห้องถัดจากห้องนอน อยู่ในเรือนหลังเดียวกัน “มีประตูเปิดถึงกันได้ แต่ถ้าคุณจะไปห้องน้ำ ต้องไปเข้าห้องน้ำข้างนอกค่ะ ห้องน้ำแยกต่างหาก อยู่ตรงมุมหลังเรือนค่ะ”

ห้องติดกับคุณผู้หญิงเป็นห้องเล็กๆ อยู่นอกประสงค์ บัดนี้จัดเป็นห้องนอนของนางพยาบาล นายกึ่งนำกระเป๋าสีเสื้อผ้ามางไว้เรียบร้อยแล้ว

“จะต้องไปดูเรื่องอาหารว่างให้คุณผู้หญิงอีก เธอทานได้แต่ของอ่อนๆ” จงรักบอกด้วยเสียงเหนื่อยๆ จนเข็มขาวนึกเห็นใจ

“ป้าเนิบคงทำให้แล้วมังคะ”

“งั้นพี่ขอพักล้างหน้าล้างตาสักครู่ ครัวอยู่ไหนล่ะ”

“ข้างล่างค่ะ ลงบันไดลงไป”

เมื่อเข็มขาวเข้าไปในครัว ก็เห็นใครต่อใครนั่งชุมนุมกันพร้อมหน้า แม้กำลังทำกับข้าวมือกลางวันเลี้ยงพวกผู้ชาย ส่วนนางเนิบ หลังตั้งเตาแก๊สใหม่ที่ซื้อมาด้วยแล้วก็ทำอาหารให้คุณผู้หญิงโดยเฉพาะ ในครัวมีข้าวของใหม่ๆ เพิ่มเข้ามาจนแออัดไปหมด

“โอ้โฮ อะไรงี้” เข็มขาวเผลออุทานก่อนทันรู้ตัว ครั้นนางเนิบเหลียวมามองหล่อนก็รีบยกมือไหว้เมื่อเห็นสีหน้าฝ่ายนั้นเหมือนจะตឹងขึ้นมาหน่อยๆ

นางเนิบรับไหว้ด้วยมือข้างเดียว อีกข้างถือช้อนคันใหญ่คนอะไรอยู่ใน

หม้อ นางบอกเสียงหัวน ๆ ว่า

“ข้าวของคุณผู้หญิงทั้งนั้นแหละ ลังไปให้นะจานชามของเธอ แล้วนี่จานชามพวกฉันชนเอามาด้วย ไม่งั้นจะเอาอะไรกินเข้าไป นั่นพวกของแห้งชนซื้อมาจากตลาด เลยต้องเอาตุ๊กกับข้าวใบใหญ่มาด้วย”

แล้วนางก็เหลียวไปพูดกับนางลอบเป็นการบอกเสริมข้าวไปด้วยในตัว

“ฉันอยากจะให้ระเบียบมันมารับใช้คุณผู้หญิงอีกคน คุณดาวก็เกิดไม่ยอมให้อาตว์มา บอกว่ามีคุณพยาบาลคนเดียวพอแล้ว ดูเหอะ พอที่ไหนกัน”

พูดอย่างนี้หมายความว่าเสริมข้าวต้องรับใช้คุณผู้หญิงแทนระเบียบนั่นเอง นางลอบบอกเสียงอ่อน ๆ ด้วยความเกรงใจว่า

“ก็เข้มอยู่ทั้งคน จะใช้อะไรก็ใช้ไปซี พี่เนิบ”

“ใช้เขาได้ละอะ” นางเนิบตวัดเสียงสูงตอนท้าย “ก็เรียนเป็นครู ได้ปริญญาปริญญาแล้วไม่ใช่หรอ”

เข้มขาวแข็งใจยิ้ม หล่อมนมมองเห็นจากทางตาว่าศรกำลังมองหล่อนอย่างทึ่งกว่าเดิมเล็กน้อย แม้ว่าเขาไม่ได้ขยับเขยื้อนเลยก็ตาม

“หนูก็เป็นเด็กของคุณผู้หญิงเหมือนกันนี่คะ ป้า เดี่ยวป้าจะให้หนูยกถาดขึ้นไปให้คุณผู้หญิงไหมคะ”

นางเนิบมองหน้าหล่อนเหมือนจะค้นหาความจริง เมื่อไม่เห็นวิแววว่าผื่นใจพูด หรือประชดประชัน หรืออะไรก็ตามที่นางจะค่อนข้างได้ นางก็บอกเสียงดีขึ้นว่า

“งั้นหยิบถาดในลังใบเล็กโน้นออกมาเช็ดก่อน ถาดเงินนะ เครื่องถ้วยชามของคุณผู้หญิงอยู่ในนั้นทั้งหมด เอ๊ะ วันนี้นั้นพระหรือเปล่า พ่อกิ่ง”

ทุกคนเหลียวหาปฏิทิน พบว่ามีปฏิทินของโรงน้ำปลาแขวนอยู่ กลางปฏิทินอื่นๆ อีกหลายแผ่น บอกวันขึ้นแรมเอาไว้ ศรเป็นคนตอบว่า

“เปล่า อีกสองวัน ป้า”

นางเนิบถอนใจยาว

“เข้ม งั้นเอาถ้วยชามที่ไม่ใช่สีขาวออกมาล้าง ระวังดี ๆ ละแะ ของ

แพงทั้งนั้น ขาดใบเดียวก็ต้องโยนทิ้งทั้งชุด หาเข้าชุดไม่ได้แล้ว คุณผู้หญิงซื้อมาจากอิตาลีเนาะ เอาไว้วันพระแกค่อยจัดพวกสีขาวล้วนไปให้ วันนี้อะสีฟ้าออกมาแล้วกัน มันค่อยล้างง่ายหน่อย ล้างเบาๆ อย่าให้กระทบกันนะ เดี่ยวร้าา”

ตลอดเวลานางล่อไม่ได้พูดอะไร นางยังคงผัดผักต่อไป จนกระทั่งเสร็จก็ตักใส่จานให้พวกผู้ชาย มีแกงส้มเหลืออยู่อีกก็นำมาอุ่นแล้วตักใส่ชามให้ ศร นายแซะและนายกั้งหันหน้าก้มตากินอย่างหิวจัด ไม่มีใครพูด มีแต่นางเนิบบ่นเปรยๆ อยู่คนเดียว

“มาอยู่ไกลตลาด จะมีอะไรให้ซื้อได้แค่ไหนก็ไม่รู้ เกิดของขาดมือขึ้นมาก็ต้องเอารถออก...ว่าไยยะ พ่อแซะ ขับเข้าขับออกทุกวันไหวไหมล่ะ”

นายแซะไม่ตอบว่าอะไร เข้มขาวสังเกตว่าเขาเป็นคนไม่พูดไม่จา ท่าทางดูเนือยๆ ซึมๆ เหมือนคนซังกะตาย แต่ก็ไม่มีอะไรแสดงให้เห็นว่าเป็นคนน้ำนิ่งไหลลึก ศรเป็นคนตอบแทนว่า

“เสาร์อาทิตย์ให้แซะเขากลับบ้าน แล้วผมมาแทนเอง ป้าจะซื้ออะไรก็ไปซื้อเสาร์อาทิตย์สะดวกดี”

“ตุ้ยเนิบโนนิตเดียว จะแซะผักไปได้สักกี่วัน ก็ต้องซื้อผักสดเกือบทุกวัน” นางเนิบหาเรื่องบ่นต่อ

ท่าทางนางไม่ยอมมาอยู่บ้านนี้เลยสักนิดเดียว เข้มขาวเดาว่านางเนิบคงชินกับบ้านหลังใหญ่และความคับคั่งในกรุงเทพฯ คนพวกนี้ไม่รังเกียจความจอแจหรือมลพิษ トラバโตที่กรุงเทพฯ ยังมีผู้คนมากมายดูครึกครื้น อุณหภูมิผัดผัด มีโรงหนังหรือสถานที่ต่างๆ ให้ความสะดวกสบาย ไม่ใช่สถานที่เงียบๆ มีแต่ลำคลองและแสงแดดแผดจ้ายามบ่ายอย่างที่นี่

กินข้าวเสร็จ ศรกลับไปพร้อมกับรถบรรทุก เข้มขาวเดินตามไปด้วย เพื่อปิดประตูบ้าน ศรถามหล่อนว่า

“คุณผู้หญิงเป็นยังไง อารมณ์ดีหรือเปล่า”

“ก็ไม่เห็นเป็นยังไงนี่จ๊ะ” เข้มขาวตอบเสียง ว่าจะไม่ถามเรื่องหีบผ้าแล้วก็อดไม่ได้ “นอกจากหีบผ้า ทำไมคุณผู้หญิงหงุดหงิด ต้องให้เอาเข้ามา

ก่อนเพื่อนเลยล่ะ”

ศรหัวเราะเบาๆ พันขาวเรียบตัดกับผิวสีทองแดงเกลี้ยงเกลา เขาในดวงตาดำจัดสะท้อนแสงสว่างจากทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัว แล้วฉวยกลับออกมาเป็นประกายรื่นรมย์ ท่าทางเขาเป็นคนไม่วิตกทุกข์ร้อนอะไรในชีวิต แต่ก็ดูชีวิตด้วยความพิถีพิถันอยู่ไม่น้อย

“คุณผู้หญิงสะสมผ้าโบราณ ห่วงยิ่งกว่าเงินเสียอีก แล้ว...อย่างที่คุณเคยบอกไว้ละนะ หลังๆ นี่พูดอะไรแปลกๆ เชื่อมอย่าไปถือสาหนัก”

“อย่างเรื่องผ้าใช้ไหมจะ ถ้าคุณผู้หญิงห่วงมาก คงไม่ให้ใครแตะเลยซี”

“อย่าไปแตะเข้าก็แล้วกัน แล้วถ้าหากว่าเล่าอะไรก็ฟังไป แต่ไม่ต้องไปเชื่อ” ศรหัวเราะอีก เชื่อมขำอดคิดไม่ได้ว่าเขาซ่อนความไม่สบายใจเอาไว้ได้เสียงหัวเราะเรื่อย ๆ แบบนั้น “เชื่อมากเดี๋ยวกลัวใจตาย”

คุณผู้หญิงใช้เวลาอย่างสงบเรียบง่ายในสองสามวันแรก เธอพักผ่อนเกือบตลอดเวลา จะเดินเล่นก็แต่เฉพาะตอนเย็นเมื่อแดดร้อนแล้ว ส่วนตอนเช้าเนื่องจากเธอตื่นสาย จึงเก็บตัวอยู่บนบ้านตลอด

เมื่อถึงวันพระ นางเนิบก็จัดอาหารพิเศษ ไม่มีเนื้อสัตว์ปนเลย รวมทั้งปราศจากไข่ด้วย แม้เชื่อมขำบอกว่าไข่ที่ไปซื้อที่ร้านชำเป็นไขลมทั้งนั้น นางก็ส่ายหน้าไม่ยอมทำเดี๋ยวนั้น

“ไม่ได้ยะไม่ได้ คุณผู้หญิงไม่ไวใจ” นางเนิบว่าเข้าไปนั้น “แล้วฉันชี้แจงจุกจิก เอน้ำผลไม้แทนดีกว่า เตรียมเครื่องกระป๋องมาตั้งเยอะ”

จานชามที่ใช้เป็นกระเบื้องสีขาวล้วน ไม่มีลวดลายสีต่างๆ แต่มีลายคุณหนูเป็นรูปภาณุอยู่ในเนื้อ ถ้วยน้ำชาและกาแฟมีเข้าชุดกัน แต่ตอนเช้าวันนี้เมื่อจัดน้ำผลไม้ขึ้นไปให้ นางเนิบเลือกแก้วบางใสแจ๋วเหมือนน้ำฝน บรรจุน้ำสตรอว์เบอร์รีสีชมพู ขนมันบั้งบั้งเหลืองหอมกรุ่น และมีแยมสตรอว์เบอร์รีเข้าชุดกับน้ำ เพราะว่าคุณผู้หญิงไม่รับประทานเนยซึ่งถือว่าผลิตจากนมอันเป็นส่วนที่มาจากสัตว์

“คุณผู้หญิงเคร่ง เรื่องนม เนย ไข่ ยังไม่แตะเลย น้ำสตรอว์เบอร์รี

กับแยมพวกนี้ก็พิเศษนะ ไม่หวาน เธอไม่ชอบน้ำตาล” นางเนิบจัดถาดพาลงอธิบายพาลง “เธอไม่ยอมติดรสอาหารอะไรทั้งนั้น บอกว่ากินเข้าไปพอกันตาย”

นายกิ่งนั่งกินข้าวสวยที่เหลือจากข้าวเย็นเมื่อวันวาน ตักพะโล้กินหม้อที่อุ่นเอาไว้จากเมื่อมือเย็นอีกนั้นแหละราดลงไป เขาไม่สนใจนักว่ากินอะไร ขอให้มันกินอิ่มๆ ท้องเพื่อจะไปทำงานได้จนกระทั่งเที่ยงก็พอแล้ว วันนี้จะต้องไปตัดหญ้าริมน้ำให้เรียบ คุณผู้หญิงไปเดินเล่นเมื่อวานบอกว่าหญ้าชักรจะยาวจนนายกิ่งร้อนตัวรำคาญมองอาหารเช้าของคุณผู้หญิงอีกครั้ง นึกอยากจะพูดอะไรบางอย่างแต่ก็ห้ามปากเอาไว้ทัน

“เมื่อก่อนนี้คุณผู้หญิงไม่ทานเนื้อสัตว์เลย” นางเนิบคุยต่อ นางชอบเข้มขาวตรงที่เป็นฝ่ายฟังได้นานๆ ไม่ขัดคอ “ทานแต่พวกผัก ผลไม้ ถั่ว งา อะไรพวกนี้ ของหวานก็ไม่ทาน เธอบอกว่าคนเราควรสำรวมเรื่องอาหาร กินมากไปก็อ้วน เป็นโทษกับร่างกาย แล้วเนื้อสัตว์นี่ทานเข้าไปก็บาปนะแก ต้องฆ่าสัตว์เสียก่อนนี่”

“แล้วตอนนี้ทำไมคุณผู้หญิงไม่กลับไปกินอย่างเดิมอีกล่ะคะป้า” เข็มขาวหยิบผ้าเช็ดปากเนื้อดีสีขาวพับวางลงในถาด เพราะคุณผู้หญิงไม่มีวันแตะต้องกระดาดขนมจากกลอง เธอบอกว่าไม่มีรสนิยม

“ก็ไม่สบายเพราะผ่าตัดนี่ไง เลยต้องทานอีก แต่เนื้อสัตว์ใหญ่อย่างเนื้อวัวไม่ทานนะ ทานพวกปลา คงจะเห็นว่าเป็นสัตว์เล็กบาปน้อยหน่อยละมัง”

นายกิ่งกินข้าวราดน้ำพะโล้ มีหมูสามชั้นสองชิ้นกับไข่ครึ่งลูกเสร็จเรียบร้อยภายในเวลาไม่ถึงห้านาที ต้มน้ำแล้วลุกออกไปจากครัว ขณะที่นางเนิบและเข็มขาวยังจัดอาหารเข้าแบบ “สำรวม” ไม่เสร็จอยู่นั่นเอง

“แล้วเดี๋ยวนี้คุณผู้หญิงก็ไม่ทานเครื่องปรุงรส” นางเนิบให้คำอธิบายต่อไปอีก คงจะบักใจแล้วว่าเข็มขาวมาทำหน้าที่เป็นลูกมือจึงต้องรู้เรื่องอาหารการกินให้มากๆ ส่วนนางล่อถอนตัวออกจากครัวไปทำหน้าที่ซักผ้ากับทำความสะอาดแทน “เมื่อก่อนชอบปลาอบราดซอส ต่อมาเธอบอกว่าไม่ได้

แล้ว ขึ้นทานซอสหนุ่มซอสนี้จะติดรสอาหาร มันเลยต้องทำปลาบเนยๆ
สงสารนะ มันจะมีรสชาติอะไร ทำขึ้นไปให้กินทานไม่ลงต้องเออลงมาปรุงรส
ใหม่ เติมเกลือพริกไทยลงไปนิดหน่อย ໂຮ້ຍ...”

นางเฟลอรอนใจออกมาว

“ทำกับข้าวถูกปากได้ยากพริก แต่...ก็ไม่มีใครทำได้เก่งเท่าฉัน คุณ
ผู้หญิงถึงเอาฉันมาอยู่ด้วยไง บางทีอยากจะทำปลาบแล้วแต่ทำไม่ได้ เธอ
จะไม่ชอบเอา ต้องพริกพริกทำอะไรไม่ให้จับได้ คิดแล้วเหนื่อย อยากกลับ
ไปอยู่กับคุณผู้ชายมากกว่า คนนั้นนะกินอะไรทำขึ้นไปเถอะ ไม่เลือกเลย
อร่อยหมด”

เซ็มขาวขยับจะเลียบเคี้ยวถามถึงคุณผู้ชาย เพราะฟังแล้วเหมือนกับว่า
คุณผู้ชายยังอยู่ที่บ้านหลังใหญ่ในกรุงเทพฯ นั้นเอง ก็พอดีเสียงเครื่องติดต่อ
ภายในที่โยงจากเรือนไทยลงมาถึงในครัวดังกังวานขึ้น เป็นสัญญาณว่าให้ยก
อาหารเข้าขึ้นไปได้แล้ว

“ตายจริง” นางเนิบสะอื้น มองในถาดเงินอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจว่าทุกสิ่ง
ทุกอย่างวางอยู่ครบครันแล้ว “เออละ แกยกขึ้นไปได้แล้ว นังหนู”

เมื่อเซ็มขาวยกถาดอาหารเข้าไปข้างบนบ้าน คุณผู้หญิงออกจากห้องนอน
มารออยู่ในห้องนั่งเล่นในเรือนไทยอีกเรือนหนึ่งเรียบร้อยแล้ว เรือนนี้ทำเป็น
รูปยาวโล่ง กั้นออกเป็นสองตอนด้วยตู้ไม้ดำสลักมีบานเป็นกระจกด้านหน้า
เป็นห้องรับแขก และช่วงที่สองเป็นห้องนั่งเล่นกึ่งห้องอาหาร คุณผู้หญิง
เกลียดพวกลงรักปิดทองซึ่งเธอออกปากว่า “อร่ามไปหมดเหมือนลิเก”
เครื่องเรือนไทยในห้องเหล่านี้จึงเป็นไม้สลักสีดำ หรือไม่ก็สีน้ำตาลแก่ตาม
ธรรมชาติ ตัดกับเบาะผ้าฝ้ายสีนวลเรียบ จะมีสีสนับบ้างก็เฉพาะภาพติดผนัง
ขนาดใหญ่สูงเกือบจดเพดาน เป็นภาพวาดรูปป่าหิมพานต์ฝีมือเหมือนภาพ
ผนังโบสถ์เก่าๆ ในกรุงเทพฯ

วันนี้เป็นวันพระ คุณผู้หญิงแต่งขาวทั้งชุด แต่ว่าคนละแบบกับแม่ชี
เธอสวมเสื้อลูกไม้ลายละเอียดสวย สายตาของคนที่รู้จักการเย็บปักถักร้อย
อย่างเซ็มขาวบอกทันทีว่าเป็นลูกไม้ทำด้วยมือทั้งผืน ใช้วิธีละเส้นไหมจาก

ผ้าผืนเดิมมาผูกโยงกันเป็นลวดลาย ซึ่งต้องละเอียดลออเป็นอย่างมาก ส่วนผ้านุ่งนั้นเป็นผ้าสีขาวทำด้วยไหมยกดอกเล็กๆในเนื้อผ้า ถ้าไม่สังเกตก็แทบมองไม่เห็น ต่อเมื่อเคลื่อนไหวจึงจะเห็นเป็นเงาเหลือบเล็กๆทั่วผืน

เธอนั่งวางแขนพาดหลวมๆบนหมอนขาวนวล ท่าที่ดั่งนางพญา สีหน้าดูเข้มขรึมกว่าทุกวัน เมื่อเข็มขาววางถาดอาหารลงตรงหน้า เธอก็บอกจงรักว่า “จงรัก ไปทานข้าวได้แล้ว ฉันจะทานคนเดียว”

คำว่า “ทานคนเดียว” หมายความว่าเข็มขาวต้องนั่งเป็นเพื่อน เป็นที่รู้กันว่าคุณผู้หญิงต้องมีใครสักคนคอยรับใช้อยู่ใกล้ๆ

คุณผู้หญิงรับประทานขนมปังเพียงชิ้นเดียว ทาแยมนิดหน่อย เธอเปรยด้วยเสียงเฉยเมยว่า

“อาหารพวกนี้จะกินอะไรก็เหมือนกันทั้งนั้น ขอให้ถือว่าเพื่อเลี้ยงชีวิตอย่าไปติดในรสชาติ”

เมื่อก้มลงมองผ้าลินินสีขาวซึ่งคลี่พับครึ่งหนึ่งบนตัก คุณผู้หญิงก็พลันขมวดคิ้ว

“เอ๊ะ ผ้านี้เบื่อนอะไรมอมแมม สกปรก แล้วทำไมไม่ได้ซักหรือเข็มขาวมาหยิบไปดูสิ”

เข็มขาวคลานไปรับผ้าเช็ดปากมาจากคุณผู้หญิง คลี่ดูจนทั่วก็ไม่เห็นว่ามียอยเปื้อนหรือฝุ่นผงอะไรปรากฏอยู่

“ไม่มีค่ะ คุณผู้หญิง”

“ไหนเอากลับมาซิ” คุณผู้หญิงพับผ้าวางบนตักของเธอ ก้มลงมองแล้วถอนใจยาว “อ้อ เมาโตะนี่เอง นี่ก็ว่ามันเบื่อนอะไรมอมๆเสียอีกอย่างหนึ่งที่ฉันทนไม่ได้คือความสกปรก คนเราทุกวันนี้อยู่กับความสกปรกมากพออยู่แล้ว ทั้งกาย วาจา ใจ บางทีฉันก็ระอาเหลือเกินกับความสกปรกโสโครกของมนุษย์ มันทำให้ฉันผิดหวังไปหมดว่าคนเราซึ่งเป็นสัตว์ประเสริฐทำไมถึงเกลือกกลั้วกับความโสโครกได้มากขนาดนี้ แล้วยังไม่มีอะไรละอายอีกด้วย...สักนิดเดียวก็ไม่อาย”

เข็มขาวหวนนึกถึงคำเตือนของศรีชิ้นมาทันที นึกชอบใจที่เขابอก

ล่องหน้า มิฉะนั้นหล่อนคงงงเป็นไก่อตาแตกกว่าคุณผู้หญิงเธอพูดอะไรของเธอ
 บางที ถ้าไม่รู้มาก่อน เข็มขาวอาจจะกลัวด้วยซ้ำ
 ทางเสียงของคุณผู้หญิงเข้มข้นขึ้นจนเกือบเป็นกราดเกรี้ยว แล้วค่อย
 คลายลงเมื่อเธอรู้สึกตัว

“ฉันไม่ควรปล่อยให้ถึงเรื่องนี่เลย” เธอขวางออกมา ยกมือแตะ
 ผ้าพันแผลรอบศีรษะ “หมอเขาให้ระวังความคิด ฉัน...เธอเคยมาตีว่า
 เข็มขาวคุยอะไรไปได้ ฉันเป็นฝ่ายฟัง ฉันจะได้ไม่คิด”

แยละซี จะให้คุยอะไร เข็มขาวเตือนตัวเองว่าเรื่องที่พูดไม่ควรจะ
 เกี่ยวกับมนุษย์...ไม่เกี่ยวกับความสกปรก

“อ้อ...เข็ม...” หล่อนจนแค้นแค้นที่ ชีวิตหล่อนก็ไม่มีอะไร มีแต่
 การรองานซึ่งยังไม่รู้ว่าจะได้หรือเปล่า สอบได้ที่ตั้งสองร้อยกว่า “ตอนนี้
 เข็มยังไม่มืงานทำคะ เข็มก็เลยรับงานจากน้ามาเป็นรายได้พิเศษ บ้านน้า
 เขารับปักเสื้อ ส่งตามแหล่งขายเสื้อสำเร็จรูป เข็มเอามาปักเลื่อมตามลาย
 ที่เขาจะมาให้”

หัวข้อนี้ดูจะเรียกความสนใจจากคุณผู้หญิงได้มาก

“เธอเย็บผ้าเป็นด้วยหรือ เก่งไหม”

“พอเย็บได้คะ ที่เขามาจ้างเขาไม่ได้ให้เย็บหรอกคะ เขาให้ปักพวก
 เลื่อม ลูกปัด แก้วสีต่างๆลงไปคะ ไม่ยากอะไร”

“ฉันชอบผ้า” น้ำเสียงของคุณผู้หญิงเริ่มเลือนลอย เหมือนความคิดลอย
 ไปทางตัวไกลแสนไกล “ตอนเด็กๆ ฉันเย็บผ้าเก่ง ปักสะดึง ทำคัตเวิร์ก
 เธอเชื่อไหมว่าเสื้อทั้งตัวฉันเย็บมือจนเสร็จ ไม่ต้องใช้จักรเลย ฉันเลยเกลียด
 อะไรที่ทำด้วยเครื่องจักร ฉันว่ามันหยาบ ไม่มีชีวิตจิตใจ”

เข็มขาวได้แต่ฟัง ไม่รู้จะสนับสนุนหรือว่าจะเถียง เพราะหล่อนไม่เคย
 นึกเปรียบเทียบในทำนองนี้มาก่อนเลย ถ้าหากว่าจะเย็บเสื้อสักตัวแล้วให้
 เลือกระหว่างเย็บด้วยมือกับเย็บด้วยจักรเย็บผ้า หญิงสาวก็ต้องเลือกประการ
 หลัง เพราะมันรวดเร็วและสะดวกกว่าหลายเท่า แถมฝีมือก็ยังเรียบ
 สม่ำเสมอกว่าอีกด้วย

“สมัยก่อน เขาปักผ้ากันทั้งผืนด้วยมือ ผ้าผืนใหญ่ๆ นี่แหละ ปักด้วยมือ มันเต็มไปด้วยชีวิตจิตใจจนฉันรู้สึกว่ามันไม่ใช่ผ้าธรรมดา ดูเท่าไรก็ไม่เบื่อ แต่ละผืนจะไม่ซ้ำกันเลย ถึงทำลายแบบเดียวกัน แต่ออกมาก็ไม่เหมือนกันอยู่ดี เหมือนมนุษย์อย่างไรละเข็มขาว ไม่มีมนุษย์คนไหนเหมือนอีกคนหนึ่งเลย จริงไหม แม้แต่พี่น้องกันก็ไม่เหมือนกัน แต่น่าเสียดาย หลังๆ นี้เราไม่มีเวลาทำผ้าอย่างเมื่อก่อนอีกแล้ว เราให้โรงงานผลิตออกมาเป็นพับๆ เหมือนกันหมด ฉันเกลียดที่สุด”

คุณหญิงอยากจะพูดก็ให้เธอพูดไปเถอะ ทุกคนรู้ว่าเธอไม่สบาย ถ้าหากว่าพูดแล้วเธอมีความสุขขึ้น ก็เป็นการดีทั้งฝ่ายเธอและฝ่ายคนแวดล้อม

“ตอนเล็กๆ ฉันถูกส่งตัวไปอยู่ในวังเสด็จพระองค์หญิง...วังของท่านอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา เดิมนั้นแถวใกล้ๆ กันนั้นไม่มีอะไรเหลือแล้ว กลายเป็นโรงแรมเป็นตึกแถวไปหมด แต่ว่าตอนนั้นสนุกเหลือเกิน วังเนื้อที่กว้าง มีต้นไม้ใหญ่ขึ้นร่มรื่นไปหมดเหมือนป่าละเมาะ อยู่ริมน้ำ...ไม่ใช่คลองแคบนิดเดียวอย่างบ้านนี้ เป็นแม่น้ำกว้าง มีเรือนแพใหญ่ด้วย แล้วในวังนั้นนางข้าหลวงทุกคนถูกฝึกให้เย็บปักถักร้อย ทำกันเก่งๆ ทั้งนั้น ถักโครเชต์ ถักไหมพรม ถักแทต ลวดลายแบบฝรั่งพวกเราก็อทำได้ ยิ่งปักลายไทยแล้วไม่มีที่ไหนสู้ได้เลย พระกุษาหลายผืนปักด้วยมือล้วนๆ ใครเก่งก็คิดลายกันขึ้นมาเองแล้วชักชวนกันไปช่วยกันปัก ฉันนี่แหละปักได้เก่งกว่าเพื่อน ได้รับรางวัลจากพระหัตถ์เสด็จพระองค์หญิงตั้งหลายครั้ง”

เมื่อจรรู้กลับเข้ามาในห้องอีกครั้งเพื่อจัดยาให้คุณผู้หญิงตามปกติ หล่อนทำหน้าที่แปลกใจแถมยินดีเมื่อเห็นคุณผู้หญิงรับประทานอาหารเช้าได้หมด ซ้ำยังพูดกับหล่อนอย่างแจ่มใสอีกว่า

“ฉันกำลังคุยให้เข็มขาวฟังเรื่องเก่าๆ ไหน ต้องกินยาอีกหรือ ส่งมาซี”

คุณผู้หญิงคงจะมาถึงจุดสนใจของเธอเต็มที่แล้ว เธอจึงสลัดความหงุดหงิดเศร้าหมองออกไปได้ชั่วคราว เมื่อนางพยาบาลขอให้เธอไปพักผ่อน เพราะเธอพูดมานาน ทำท่าจะเหนื่อย เธอก็ยินยอมโดยดี

“เข้มขาว พรงี้มาฟังฉันเล่าอีกนะ”

เข้มขาวยกถาดกลับลงไปในครัว นางเนิบกำลังนั่งกินข้าวตุ๋นๆ อยู่ตามลำพัง นางมองปราดไปที่ถาดอาหารก่อนเพื่อน

“เอ๊ะ วันนี้ดี คุณผู้หญิงทานได้หมด ทำไมหายขึ้นป็นานสองนานล่ะ เข้ม”

“คุณผู้หญิงเล่าเรื่องเก่าๆ ให้ฟังจะ ป้า สนุกดี” หญิงสาวค่อยๆ หยิบจานและแก้วน้ำสตรอว์เบอร์รีมาวางใกล้อย่างระมัดระวัง “ป้าจะให้หนูล้างหรือว่าป้าจะล้างเอง กลัวแตกจัง”

“ป้าจะล้างให้ดู” นางเนิบตอบด้วยเสียงเป็นมิตรขึ้น “ต่อไปช่วยกันล้าง ต้องคนมือเบาหน่อย ทำบิ่นไปนิดเดียวก็เสร็จแล้ว แต่ละชั้นหาได้ที่ไหนในเมืองไทย”

“คุณผู้หญิงไม่เปลี่ยนไปใช้ของถูกๆ กว่านี้ละจะ ป้า จานชามอะไรมันก็ใส่ของกินได้เหมือนกันไม่ใช่หรือ”

นางเนิบเงยหน้าจากอ่างล้างชามมองหล่นตาเขียวเหมือนนี้กว่ารวนนาง แต่เมื่อเห็นเข้มขาวมองสบตาอย่างเปิดเผย นางก็หัวเราะพืดๆ

“แหม ก็คุณผู้หญิงเหมือนชาวบ้านอย่างเราๆ ที่ไหนกันล่ะแกเอ๊ย” นางคงอยากจะทำตลกเข้าให้เหมือนกัน หากไม่หวังว่าจะได้เข้มขาวช่วยผ่อนแรงให้ เพราะบ้านนี้ไม่มีคนรับใช้มากมายเหมือนบ้านในกรุงเทพฯ “เธอเป็นผู้ดีมีเงินมาตั้งแต่เกิด ของเลวๆ โหลๆ ยังงี้เธอใช้ไม่ลงหรอก ก็ไม่เห็นหรือขนาดแต่งชาวถือศีลยังต้องเลือกเสื้อผ้าดีๆ เมื่อก่อนนะ...ก่อนไปผ่าตัดคุณผู้หญิงไปถือศีล ยังต้องไปที่คอนโดคุณหญิงพินทิพย์เลย ไปที่อื่นไปไม่ลง”

เข้มขาวนึกว่าหล่นหูผาดไปเสียแล้ว

“อะไรนะจ๊ะ ป้า ป้าบอกว่าคุณผู้หญิงไปถือศีลที่คอนโดมิเนียมหรือจะหรือซื้อวัดอะไร”

นางเนิบทำหน้าพิกล นางทำหน้าขยักขย่อนเหมือนไม่อยากจะพูด แต่แล้วก็ยังปากเอวไว้ไม่ได้

“แกเคยได้ยินชื่อคุณหญิงพินทิพย์ไหมละ อ้อ คงไม่เคย คุณหญิงเป็นเพื่อนกับคุณผู้หญิง รวยล้นฟ้าเหมือนกัน ลักสองสามปีมานี้คุณหญิงเกิดสนใจเรื่องเข้าวัดเข้าวาไปทำบุญถือศีล...คือเมื่อก่อนทำบุญมาเยอะแล้ว ตอนหลังเกิดอยากจะทำถือศีล นุ่งขาวห่มขาวถือศีลแปดศีลสิบหรืออะไรนั่นแหละ บ้าก็ 모르หรือก ที่นี้ต้องไปวัดไกลๆ ไปนอนค้างอ้างแรมอยู่ในวัด เธอไม่สะดวกก็เลยไปซื้อคอนโดแล้วจัดเป็นห้องเอาไว้ในนั้นสำหรับถือศีล คุณผู้หญิงก็เลยชอบ ไปที่นั่นๆ เลยตั้งเป็นเดือน นุ่งขาวห่มขาวกินมังสวิรัต อยู่ที่นั่นแหละ บ้านช่องอะไรต่ออะไรเห็นว่ละหมด คอกม้าก็ขายเขาไปไม่ทำแล้ว คอนโดนั้นก็ดี สะอาดสะอาด อาหารการกินบ้าก็จัดสำหรับส่งไปให้ หรือแม่ครัวคุณหญิงก็ทำเก่งเหมือนกัน คนรวยๆ เขาไปถือศีลกันที่นั่นตั้งหลายคน บอกว่าสะดวกดี”

โลกสมัยนี้ก้าวหน้าจนเข้มขรวนิกไม่ถึง ขนาดหล่อนเรียนหนังสือและอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ ฟังอย่างนี้ก็ยังไม่วายรู้สึกว่โลกของคนรวยและโลกของคนจนอยู่กันคนละโลกโดยสิ้นเชิง

“แล้วคนรวยๆ เขาไม่ว่ถือศีลกันที่วัดแล้วหรือจะ บ้า”

“มี ที่เขาไปก็มี” นางเนิบตอบด้วยน้ำเสียงของผู้เชี่ยวชาญในเรื่องของคนรวย “แต่คุณผู้หญิงเป็นคนรักความสะดวก สวยเรียบร้อย...มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว บางที่ไปวัด เขาปิดกวาดไว้ไม่สะดวกพอ ห้องอับทึบบ้าง ฝุ่นมากหรือห้องน้ำห้องท่าไม่ดี คุณผู้หญิงก็ทนไม่ได้ เรื่องห้องน้ำกับที่นอนนี่เรื่องใหญ่เชียวกแอกอัย ไม่เห็นหรือ จะมาพักที่นั่นพ่อศรเขาต้องหอบเอาที่นอนใหม่มาให้ ของเก่าที่หิ้งไว้มนเก่าแล้วกลัวสกปรก เสื้อผ้าชุดขาวของเธอก็ต้องเลือกของเธอเอง จะไปสวมของใครก็ไม่ได้ อาหารก็เหมือนกัน คนอื่นทำเธอก็กลัวไม่สะดวก ผักผลไม้ต้องล้างด้วยน้ำเกลือ ต่างทับทิม ล้างแล้วล้างอีก ผักบางอย่างก็ส่งมาพิเศษนะ ส่งจากสวนที่เขาไม่ใช้ยาฆ่าแมลง”

เข้มขรวนเดินไปตักข้าวมากินบ้าง หล่อนเพียงจะว่กินข้าวเช้าเอาตอนสายนี้เอง หิวจนแทบท้อง กระว่กินข้าวแล้วจะกลับไปปักเลื้อให้เสร็จ

“พูดจริงๆ ตอนคุณผู้หญิงไปถือศีล ที่แรกบ้าก็ดีใจนะ นึกว่สบาย

เสียที คุณดาวก็ชอบ” นางเนิบคุยเฟลีน นางเป็นคนพูดแล้วหยุดได้ยาก “จนมาเกิดเรื่องเข้านี่นะซี บ้านแทบแตกได้ บ้ากนี่ก็อยู่แล้วเชื่อว่าทำไม คุณผู้ชายไม่ค่อยคัดค้านอะไรเธอเลย ที่ไหนได้...”

นางหยุดก็เหมือนนึกขึ้นได้ว่าไม่ควรพูด ซ้ำเลื่องมอเง่มเข้มขาว เห็นหล่อนทำหน้าเฉยๆ นางก็เปลี่ยนเป็นถามว่า

“คุณผู้หญิงไม่ได้พูดถึงคุณผู้ชายเลยใช่ไหม”

“เปล่าจะ ไม่ได้พูดเลย”

“ดีแล้ว แกอย่าไปเอ่ยถึงเข้าซิวนา”

เข้มขาวอยากจะถามว่ามันอะไรกันนักกันหนา ทั้งตรและนางเนิบพูดเหมือนกัน เท่าที่ฟังๆ คุณผู้ชายก็ยังอยู่ที่บ้านในกรุงเทพฯ ไม่ได้ไปไหน หรือว่าสามีภรรยาคุณนี่ทะเลาะกัน...ข้อนี้น่าจะเป็นไปได้มากที่สุด ไม่อย่างนั้น คุณผู้ชายคงตามภรรยามาด้วยแล้ว

“เกิดเรื่องบ้านแทบแตก” นางเนิบแถมพราयเอาไว้เช่นนี้

เอาเถอะ ทำเป็นไม่यरารู้เสียดีกว่า เข้มขาวบอกตัวเอง...อีกไม่กี่วันหรือก นางเนิบอดปากเอาไว้ไม่ได้ ต้องเล่าออกมาวันยังค่ำ

คุณผู้หญิงเปลี่ยนจากชุดขาวเป็นสีชมพูอ่อนๆ ในวันรุ่งขึ้น เธออาจจะแต่งตัวตามสีวันเสียละมั้ง เพราะวันนั้นเป็นวันอังคาร

เสื้อตัวนี้ไม่ใช่ผ้าลูกไม้ แต่ว่าเป็นผ้าไหมไทยสีอ่อนละมุนเข้ากันทั้งเสื้อและชั้นเชิง ซึ่งเย็บเป็นกระโปรงยาวแคบ สีหน้าคุณผู้หญิงดูแจ่มใสขึ้นกว่าวันก่อนๆ เธอบอกเข้มขาวว่า

“ฉันเอาผ้าพันแผลออกได้แล้ว อีกไม่นานผมก็คงยาว...เห็นอย่างนี้แล้วทุเรศตัวเองเหลือเกิน”

ผิวเผือดคล้ำค่อยมีสีเลือดขึ้นที่ละน้อย คุณผู้หญิงไม่ได้แต่งหน้ามองเห็นริ้วรอยที่หางตาและใต้ดวงตาเป็นเส้นใยเล็กๆ ซับซ้อน ริมฝีปากแตกระแหง แต่สัดส่วนในดวงหน้ายังคงงามคมอยู่ไม่น้อยเลย เข้มขาวชอบรูปหน้าผากที่โค้งน้อยๆ ลาดลงมาสู่คิ้วเข้ม นัยน์ตาดำสนิท และสันจมูกโด่ง

เร็วว ถ้าหากว่าเป็นผู้ชายก็จะเป็นชายที่คมสันเหมือนเจ้าชายในเทพนิยาย แต่เพ็ญเธอเป็นหญิง จึงสวยสง่าแม้วัยล่วงเข้า...เอ คุณผู้หญิงอายุเท่าไรแล้วละ

ตั้งแต่เข็มขาวยังเล็ก จำความได้ก็เห็นคุณผู้หญิงเป็นสาวงามสมรสแล้ว แม่เคยบอกว่าเธอครองตัวเป็นสาวจนล่วงเข้าวัยสาวใหญ่จึงได้แต่งงาน บานนี้เธออายุเท่าไร เกินสี่สิบห้าสิบแล้วแน่ๆ ห้าสิบจะได้ไหม แต่ผู้หญิงที่ไม่มีลูก และรักษารูปร่างเอาไว้ดี มีความเป็นอยู่สุขสบาย มักจะยังไม่แก่กันง่ายนักหรอก

“เอาเสื้อที่เธอรับจ้างปักมาให้ฉันดูหน่อยซี เข็มขาว” คุณผู้หญิงเรียกชื่อเข็มขาวเต็มยศ ไม่ย่อเป็นแค่ “เข็ม” อย่างคนอื่นๆ

เข็มขาวเอาเสื้อตัวที่เห็นว่าปักสวยที่สุดเอาไปให้ดู เป็นเสื้อสีแดงเพลิงปักลูกปัดและเลื่อมสีดาระยิบระยับเต็มบ่าทั้งสองข้าง คุณผู้หญิงรับไปแล้ว พลิกดูด้านหน้าด้านหลังอย่างถี่ถ้วน

“ลวดลายหยาบ เลือโฮล” นี่คือคำวิจารณ์สั้นๆ “น่าเกลียดที่สุดปักแบบนี้ไม่ต้องใช้ฝีมือเลย”

เข็มขาวหน้าเสีย เสื้อตัวนี้หล่อนตั้งใจปักตามลายที่ให้มาอย่างสุดฝีมือ เพราะลวดลายมาก โค้งไปโค้งมาเหมือนเถาไม้ ถ้าคุณผู้หญิงบอกว่าไม่ดี นางเหลาก็อาจจะตีกะมัง

“เอ้อ...มันเป็นเสื้อเลียนแบบนะค่ะ” หญิงสาวตั้งใจตอบตะกุกตะกัก “เขาเลียนแบบเสื้อแพงๆ จากห้องเสื้อ เอามาขายตัวละไม่กี่ร้อยค่ะ”

“ฉันเคยเห็นแล้ว แล้วฉันก็ไม่ชอบทั้งของจริงของปลอม” คุณผู้หญิงส่งเสื้อคืนให้เหมือนส่งผ้าขี้ริ้วหลังจากเธอเซ็ดโต๊ะเสร็จแล้ว “ฉันเกลียดลายหยาบๆ แบบนี้ แต่ฉันสังเกตว่าฝีมือเธอไม่เลว ดูด้านหลังเส้นด้ายไม่ยุ่งเหยิงปักเรียบเป็นระเบียบดีพอใช้ ผึกต่อไปอีกนะ”

“เอ้อ...ค่ะ”

“มานี่สิ ฉันจะให้ดูอะไรสักอย่าง” คุณผู้หญิงลุกจากเก้าอี้ไม่สลักแล้วโดยไม่ต้องรอให้เข็มขาวประคอง เธอก็เดินออกจากเรือนนี้ตรงไปยัง

เรือนอีกฟากหนึ่งของนอกชาน

ห้องนอนของเธออยู่ในสภาพเรียบร้อยสะอาด สวยงามไปหมดทุกซอกทุกมุม นางล่อทำความสะอาดเสร็จแล้วตั้งแต่เช้า กว่าจะเสร็จก็เหงื่อไหลไคลย้อยเลยทีเดียว

คุณผู้หญิงนั่งลงบนเตียง แล้วโน้มตัวก้มลงไขวญแจหีบผ้าใบที่เธอหวนแหน เข็มขานั่งพับเพียบลงไม่ห่าง หล่อนไม่ยากจะเง้มองให้เสียกิริยา แต่ก็อดใจเต้นอยากเห็นของในนั้นไม่ได้

คุณผู้หญิงมีของสวยงามเหลือคณานับ มองดูเสื้อผ้าข้าวของทุกชิ้นของเธอก็รู้ เพราะฉะนั้นของในหีบคงจะยิ่งต้องสวยล้ำค่ามหาศาล

คุณผู้หญิงก้มลงเลือกของในหีบอยู่ดีใจหนึ่ง ก็หยิบผ้าผืนหนึ่งขึ้นมาแล้วชูให้ดู

“อย่าจับนะ ดูเฉยๆ” เธอไม่ยากกำชับ ราวกับกลัวว่าเข็มขานจะเข้ามากระชากผ้าไปจากมือ “ดูสิ”

ตอนแรกหญิงสาวไม่เห็นอะไรอะไรไปกว่าเป็นผ้าผืนหนึ่ง หล่อนเกือบจะผิตหัวงด้วยซ้ำ มันเหมือนผ้านุ่งของนางละคร สมัยหล่อนรำละครในงานของวิทยาลัยหล่อนยังนุ่งผ้าแพรพราวกว่านี้เสียด้วยซ้ำไป นี่มันคล้ายผ้าลายเพียงแต่ไม่ใช่สีแดงแก่ๆ อย่างผ้าลายโดยมากที่เคยเห็น หากแต่เป็นสีเนื้อแล้วมีลายเรียงกันเป็นระเบียบทั่วผืน

“คลานเข้ามาดูใกล้ๆ” คุณผู้หญิงออกคำสั่ง หล่อนเห็นเธอเหลือบมองผ้าผืนนั้นอย่างพอกพอใจราวกับเห็นสมบัติชิ้นสำคัญ

เข็มขาคลานเข้าไปใกล้ๆ จนเกือบชิดผ้านั้นแหละหล่อนจึงเห็นว่าผ้าผืนนั้นไม่ใช่ผ้าพิมพ์ลายอย่างที่เคยคิดไว้แต่แรก หากแต่ลวดลายเทพนมในภาพเป็นการปักด้วยไหมสีต่างๆ กลมกลืนกัน ผีมือละเอียดเนียนเรียบสม่ำเสมอราวกับเขียนด้วยปลายพู่กัน หรือไม่ก็พิมพ์คมชัด

มันเป็นผ้าที่งามพิศ...ต้องเข้าไปใกล้พอที่จะเห็น และพิศดูด้วยความพิศวง ยิ่งมองก็จะยิ่งเห็นความงามอันเกิดจากความประณีตบรรจงและความมีระเบียบเรียบร้อย ชวนให้นึกถึงยุคสมัยที่ล่วงเลยมาแล้วนมนานเมื่อ

กาลเวลาผ่านไปด้วยความเชื่องช้า ไม่เร่งรีบอย่างยุคปัจจุบัน

เข็มชาวชะโงกเข้าไปเกือบชิดผ้าอย่างลึมตัว หล่อนสังเกตเห็นว่า เทพนมแต่ละองค์มีเครื่องประดับประเภทสร้อยสังวาลบานพับทับทรวงและ กำไลครบครัน เครื่องประดับเหล่านี้ปักด้วยเส้นทองเล็กๆ เท่าเส้นด้าย เมื่อ เนื้อผ้าเคลื่อนไหวไปมาตามอิริยาบถของผู้สวม เส้นทองเล็กๆบางเหล่านี้ ก็จะเหลือบประกายน้อยๆอย่างมีชีวิตจิตใจ เหมือนเทพแต่ละองค์พลอย เคลื่อนไหวขยับเขยื้อนไปด้วย

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองคุณผู้หญิง สีหน้าเธอยามมองผ้าผืนนั้นเต็ม ไปด้วยความสุข อิ่มเอิบ และภูมิใจราวกับไม่ใช่คุณผู้หญิงที่หงุดหงิดเศร้าหมอง อยู่เมื่อวันก่อน

“ผ้าผืนนี้เป็นผืนแรกที่ฉันได้รับรางวัลจากเสด็จพระองค์หญิง” เสียง คุณผู้หญิงเหมือนล่องลอยกลับไปสู่ออดีต สว่างครึ้มเยือกเย็นด้วยพรรณไม้ ริมแม่น้ำเจ้าพระยา และหมู่เด็กสาวซึ่งก้มหน้าก้มตาทำงานฝีมือประณีตอยู่ ตามเฉลียงวัง “ฉันเป็นข้าหลวงรุ่นเล็กในตอนนั้น อายุไม่ถึงสิบแปด แต่ฉัน ควบคุมเด็กๆให้ช่วยกันปักผ้าผืนนี้เสร็จ ฉันคิดลายเอง คิดสีผ้า ผสมสี ไหมเอง ผ้าผืนนี้เสด็จพระองค์หญิงประทานให้ท่านหญิงบุษบากร เพื่อจะ ได้ทรงในวันที่ท่านชายคู่หมั้นเสด็จกลับมาจากอังกฤษ...แต่น่าเสียดาย...”

พร้อมด้วยเสียงทอดถอนใจ เหมือนกับท้องฟ้าถูกปกคลุมด้วยเมฆ หมอกมืดอย่างกะทันหัน คุณผู้หญิงก็พับผ้าผืนนั้นอย่างช้าๆเหมือนไม่ได้ ตั้งใจ แต่พอรู้ตัวเธอก็คลี้ออกอีกครั้ง แล้วสอดนิ้วงูใหญ่ยาวพอที่จะเก็บ ผ้าผืนนั้นได้ มีความกว้างยาวพอจะวางลงในหีบได้พอดี

“ผ้าพวกนี้พับไม่ได้ มิฉะนั้นจะต่าง หรือมีรอยขาดเปื่อยตรงส่วนที่พับ ฉันให้เขาเย็บถุงสำหรับเก็บผ้าแต่ละผืน แล้วเลือกหีบที่กว้างพอจะวางผ้าลง ได้พอดี จะให้แสงสว่างส่องนักก็ได้ สีสจะซีดหมด” เธออธิบายด้วยเสียง เรื่อยๆ “ฉันทำไว้หลายผืน ฉันสั่งเขาทำสะดิงขนาดใหญ่ กว้างพอจะตรึง ผ่ารู้งไว้ได้ทั้งผืน แล้วหลายคนก็ช่วยกันวางลาย แล้วก็ปัก ทุกครั้งฉันเป็น แม่เฒ่า ท่านหญิงบุษบากรโปรดฉันมาก เคยรับสั่งว่า ‘อุมาปักผ้าเก่งเหมือน

นางวันทอง’ เข็มขาว จำเรื่องขุนช้างขุนแผนได้ไหม นางวันทองปักม่านได้
สวยมาก ขุนแผนถึงกับชมว่า ‘ม่านนี้ฝีมือวันทองทำ จำได้ไม่ผิดนัยน์ตาที่
เส้นไหมแน่นเขียนแบบเนียนดี ลี้นฝีมือแล้วแต่นางเดียว’ เคยมีคนชมฉัน...”

เสียงคุณผู้หญิงสะดุดลงเพียงแค่นั้น แล้วจู่ๆ เธอก็วางผ้าลงในหีบ
แล้วปิดหีบนั้นโดยแรงจนเข็มขาวสะดุ้ง

“ไปไป เรอบปล่อยให้นั่นพูดมากเกินไปแล้ว เรื่องมันมหัศจรรย์มาแล้ว
ไม่มีใครอยากฟังอีกหรอก”

เธอเริ่มหงุดหงิดขึ้นมาอีก จนเข็มขาวใจฝ่อ ทุกอย่างดำเนินไปด้วยดี
อยู่แท้ๆ

“หนูอยากฟังค่ะ คุณผู้หญิง” หล่อนรีบบอก หวังว่าคำตอบนี้จะทำให้
เธออารมณ์ดีขึ้น “หนูไม่เคยทราบเลยค่ะว่าเมื่อก่อนผ้านุ่งปักด้วยมือทั้งผืน
แล้วสวยแบบนี้”

ความหงุดหงิดของคุณผู้หญิงสงบลงได้เร็วพอๆ กับเวลาที่พายุก่อตัว
ขึ้นเมื่อครู่

“เมื่อก่อนนี้ ผ้าของคนชั้นสูงมีหลายอย่าง ผ้ายกทอง ผ้าเขียนทอง
ฉันสะสมเอาไว้ทั้งนั้น แต่ไม่เคยเอามาให้ใครดู แต่ผ้าที่ฉันรักมากที่สุดคือ
ผ้าที่ฉันปักเอง แล้วฉันไม่กล้าเอาไว้ห่มตัวด้วย มาที่นี้ก็ต้องหอบหิ้วเอามา...”

เธอทอดเสียงอ่อนลงเล็กน้อย คล้ายกำลังครุ่นคิดอะไรสักอย่าง

“ฉันไม่ไว้ใจ กลัวคนจะมาเอาไปนุ่ง...ผ้าทองของฉันสวยมาก...สวย
หาที่ไหนไม่เหมือนก็จริง แต่ว่ามันน่าโชคร้ายมาให้ทุกคนที่สวม ผู้หญิงทุกคน
ที่นุ่งผ้าทองของฉันไม่มีใครรอดจากเคราะห์ร้ายไปได้เลย ยิ่งผ้าสวยเท่าไร
ทุกคนก็ยิ่งเคราะห์ร้ายมากเท่านั้น”

เข็มขาวใจหายวูบ หล่อนต้องบังคับสีหน้าเต็มที่มีให้แสดงพิรุณ

นี่เอง ครถึงเตือนว่าคุณผู้หญิงพูดอะไรอย่าไปฟัง อย่าไปเชื่อ ฟังแค่นี้
ก็รู้แล้วว่าเธอฟุ้งซ่าน ประสาทไม่ปกติ

หรืออาจจะเป็นผลจากการผ่าตัดสมอง ทำให้ความคิดอ่านของเธอยัง
ไม่เข้ารูปเข้ารอยนัก

“ฉันยังไม่อยากเอาผืนที่สวยงามกว่านี้ให้ดู” คุณผู้หญิงพูดต่อไปเรื่อยๆ ไม่สังเกตเห็นสีหน้าซีดขาวของอีกฝ่ายหนึ่ง “แม่ดาวเห็นเข้าจะต้องอยากได้แม่คนนี้ชอบของสวยของงาม บางทีไปเอาผ้าผืนอื่นที่ไหนก็ไม่ทราบมาห่ม เขาว่าของเขาสวย แต่ฉันไม่เคยเห็นสวยเลยสักชิ้น ผ้าของฉันสวยกว่าผ้าพื้นเมืองของแม่ดาวหลายเท่า แต่ให้เห็นไม่ได้ เดี่ยวจะมาเอาไปเสียดื้อๆ”

เธอปิดหีบ ลั่นกุญแจ แล้วโบกมือทำนองไล่เข็มขาวให้ออกจากห้องไปได้

เข็มขาวออกจากห้องนอนของคุณผู้หญิงด้วยความโล่งใจเป็นล้นพ้น

ผมของคุณผู้หญิงยาวเร็ว และหยิกหยักศกโดยธรรมชาติ เพียงมาพักอยู่ไม่นานมันก็ค่อยๆ ยาวขึ้นจนกลายเป็นผมทรงล้นแนบศีรษะ คุณผู้หญิงไม่ยอมปล่อยให้ผมหยอกยาวตามวัย เธอเรียกจรงรักและเข็มขาวไปช่วยย้อมผมให้เธอ ความจริงเธอจะโทรศัพท์ให้ช่างเสริมสวยประจำตัวมาก็ได้ เพียงแต่เธอยังไม่อยากจะรู้ว่าเธออยู่ที่ไหน เกรงว่าจะไปปาวประกาศให้เพื่อนฝูงของเธอแท็กหน้าเยียม

“ฉันรำคาญตาเบ๊ก” เธอหมายถึงช่างเสริมสวยซึ่งเป็นหนุ่มประเภท “นะยะ” คนดังในวงการ “ปิดปากไม่เคยสำเร็จ หนาตราบปากว่าไม่พูด... ไม่พูด ในที่สุดก็พูดจนได้”

ผมยอมดำเรียวบร้อย แล้วหวีจับลอนอย่างบรรจง ช่วยเปลี่ยนโฉมคุณผู้หญิงให้ดูสาวขึ้นกว่าเดิมจนผิดตา ผิวที่เคยซีดคล้ำก็กลับคืนสู่ความผุดผ่องเช่นเดิม จรงรักแต่งแต้มเครื่องสำอางอ่อนๆ ให้เพื่อให้ดูสดใสขึ้น คุณผู้หญิงก็เกือบจะเหมือนหญิงสาวผู้งามสง่าคนเดิมที่เข็มขาวเคยเห็นแต่เยาว์วัย

จะมีก็แต่แววเลือนลอยและหวั่นไหวในดวงตาเท่านั้นที่ไม่มีเครื่องสำอางใดๆ ลบกลบเกลื่อนได้ เข็มขาวรู้ว่าคุณผู้หญิงไม่มีความสุข เงินทองล้นหลามไม่ได้มีผลต่อจิตใจของเธอเท่าใด

แล้วคืนหนึ่ง เข็มขาก็เข้าใจ

เมื่อคุณผู้หญิงอาการดีขึ้นจนเข้าชั้นปกติ จงรักก็พ้นจากหน้าที่ลากลับไปกรุงเทพฯ เข็มขาขึ้นไบนอนเป็นเพื่อนคุณผู้หญิงในห้องของจงรัก

คํานั้นฝนตกหนักหลังจากเมฆตั้งเค้ามาตั้งแต่เย็น อากาศมืดมัวลงอย่างรวดเร็ว เพียงทมิฬมอญก็มืดสนิท หลังจากนั้นฝนก็เทลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา สลับด้วยเสียงคำรนของฟ้าจนไม่มีใครอยากโผล่ออกไปจากห้อง มีแต่พ่อของเข็มขาออกไปรองน้ำฝนตรงมุมนบ้าน แล้วกลับเข้ามาตามเดิม

ท่ามกลางเสียงลมฝนกระหน่ำหนักเหมือนเสียงอสุรกายเขย่าบ้าน เข็มขานั่งอ่านหนังสือให้คุณผู้หญิงฟัง ไฟฟ้าในห้องกะพริบสองสามครั้งเหมือนไฟจะดับแต่ก็ยังไม่ดับ

“เมื่อนั้น	โหมนางอุษาสาวสวรรค์
ดูพระชินเสนบัดนั้น	ก็พลันวูบวาบปลาบใจ
รุ่งรังดังหนึ่งอนาถา	แต่ดวงตามิใช่ตาไพร่
จ้องดูไม่หลบตาไป	นี้มีใช้คนทราบดีชั่ว
เห็นชะรอยเป็นเผ่าเจ้านาย	แปลงกายเป็นคนอนาถา
ข้าเลื่องแลประสบพบตา	กัลยาเสียชานบันดาลรัก
ไฉนหนอจึงแสรังแปลงมา	ปรารถนาอย่างไรใคร่ตระหนัก” ¹

คุณผู้หญิงเงยหน้าขึ้นมองไฟช่อกลางห้อง แล้วเปรยว่า

“สงสัยไฟจะดับ ต้องใช้เครื่องปั่นไฟของเราแทน...ไม่ต้องอ่านต่อแล้ว เข็มขา”

เข็มขาปิดหนังสือ แต่ยังใช้นิ้วคั่นเอาไว้ให้คุณผู้หญิงจะเปลี่ยนใจ หล่อรู้ว่เธอเปลี่ยนใจง่ายตายยิ่งกว่าเด็กสามขวบ

“ที่จริงฉันควรจะให้เธออ่านหนังสือธรรมะให้ฟัง แต่เป็นยังงั้ไม่รู้ นึกถึงเรื่องเก่าๆ ตอนนั้นเล็กๆ ฉันเคยดูละครเรื่องนี้ด้วย”

¹ ท้าวแสนปม พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

“อ้อ” เข็มขาวพึมพำ พยายามนึกหาคำพูดมาชวนคุณผู้หญิงคุยต่อไป
“ในวังหรือคะ”

“จะ แล้วพอโตเป็นสาว ฉันเคยเล่นเป็นนางอุษาด้วย แสดงกันเอง
ในโรงเรียน...แต่เธอรู้ไหม ชีวิตจริงของคนเรา ไม่มีหอรอกท้าวแสนปมที่เป็น
เจ้าชายปลอมมา มีก็แต่ตาแสนปมตัวจริง ตะปุมตะป่าทั้งตัว น่าเกลียด
ยิ่งกว่าคางคกอยู่นั่นแหละตลอดชีวิต”

ทางเสียงเธอชักบอกความซึ่งเคียดขึ้นมารำไร จนเข็มขาวคิดว่าพายุ
อารมณ์จะหนักกว่าพายุภายนอกเสียอีกละมัง

“เข็มขาว เธอมีคู่รักแล้วหรือยัง”

เปลี่ยนคำถามกะทันหันเช่นนี้ หญิงสาวแทบตอบไม่ทัน

“ไม่มีค่ะ คุณผู้หญิง”

“จริงหรือ ไม่ต้องปิดบังฉันหรอก” คุณผู้หญิงเหลือบมองหน้าหญิงสาว
อย่างพิจารณา “เธอเป็นเด็กหน้าตาน่ารัก ผิวพรรณหมดจด น่าจะมีคน
มาชอบ แต่อย่าพลีผลามแต่งงานเพียงเพราะกลัวว่าจะไม่ได้แต่งงาน ชีวิต
การครองเรือนถ้าหากว่าไม่ดีล่ะก็ ยิ่งกว่าตกนรกเสียอีก”

เธอเฝ้าปากคล้ายเคียดแค้น แล้วหัวเราะแค้นๆ

“ฉันไม่ควรจะนึกถึงเรื่องนี้อีกเลย ควรจะนึกถึงเรื่องสะอาดบริสุทธิ์
อย่างธรรมชาติมากกว่า...ว่าแต่วันนี้ใครไม่มาหรือ วันเสาร์เขาจะต้องมาขับรถ
ให้ฉัน”

“พี่ศรบอกว่าจะมาค่ะ หนูก็ไม่ทราบจะทำไม่ไม่มา” เข็มขาวตอบอ่อยๆ
ออกจะกลุ้มใจ ไม่รู้ว่าคุณผู้หญิงจะโจนจากเรื่องนี้ไปเรื่องไหนอีก

หล่อนไม่ได้ยินเสียงแตรรถยนต์หน้าประตูใหญ่ และไม่ได้ยินเสียง
กริ่งประตู แต่ว่าพ่อของหล่อนได้ยิน นายกึ่งคว่ำผ้าพลาสติกผืนใหญ่คลุม
ตั้งแต่หัวจดเข่า พร้อมด้วยไฟฉายขนาดใหญ่ออกไปดู เมื่อเห็นโฉมหน้ารถ
วาวๆ ส่องกราดผ่านเม็ดฝนอยู่หน้าประตูอัลลอยโปร่ง

รถราคาเกินหนึ่งล้านบาท ติดฟิล์มกรองแสงที่หน้าต่างหมดทุกบาน
ค่อยๆ เคลื่อนผ่านประตูมาตามถนนแล้วเลยเข้าไปจอดในโรงรถด้านข้างของ

เรือนไทย มีบันไดทอดขึ้นสู่ด้านหลังตรงนอกชานพอดี บัดนี้ฝนกระหน่ำจนพื้นไม้กระดานนั้นเปียกโชกชุ่ม ไม่มีทางที่คนในรถจะหลบฝนได้พ้นเลย แม้ว่าการร่นขนาดใหญ่เอาไว้แล้ว ละอองก็ยังสาตเสื้อผ้าเนื้อตัวจนเปียกไปหมด

ศรเป็นคนขี้บรด เขาขี้น้ำมันทางร่มลงมาเปิดประตูให้ผู้ชายซึ่งนั่งอยู่ในตอนหลัง นายก็ยกมือไหว้เมื่อเห็น “คุณผู้ชาย” ก้าวลงมาด้วยสีหน้าบอกความขุ่นมัว

“คุณผู้ชายขึ้นบ้านทางนี้ดีไหมครับ” นายก็รีบรับร่นมาจากชายหนุ่ม “เปียกน้อยหน่อย”

“ขึ้นทางไหนมันก็เปียกเหมือนกันแหละ” คุณผู้ชายตอบเสียงหนักๆ ด้วยความหัวเสีย และไม่คิดจะปิดบัง “บ้านทรงไทยนี้มันไม่ได้ทำเอาไว้เพื่อฝนเลยนี่หว่า เดินเข้าเดินออกบ่อยๆ ปอดบวมตายโหง”

ไม่สนใจทั้งร่มและผ้าพลาสติก คุณผู้ชายก้าวสวบๆ ขึ้นบันได จนชายอีกสองคนการ่ร่นตามมาแทบไม่ทัน เขาเหลียวดูแสงไฟฟ้าซึ่งส่องสว่างอยู่ในเรือนด้านห้องนอนของภรรยา แล้วก้าวอีกสองสามสวบมาเคาะประตูโครมๆ ตะโกนเข้าไป

“เปิดประตุน้อยไว้อย่า ใครอยู่ในนั้น เปิดหน่อย”

เข้มขาวถึงกับสะดุ้ง หล่อ้มองหน้าคุณผู้หญิงด้วยความตกใจ นึกไม่ออกว่าใครบังอาจมาทูปประตูเรียกตอนกลางคืน บ้านนี้มีผู้ชายคนเดียวคือพ่อ ก็ไม่มีวันทำเช่นนั้น

คุณผู้หญิงเองชะงักกันไปอีตื้อ เธอจำเสียงได้ดีว่าเป็นใคร เพราะจำได้นี่เอง เธอจึงตอบด้วยเสียงแข็งว่า

“ไม่ต้องเปิด”

“ผู้ร้ายหรือคะ” เข้มขาวเหลียวมองหาว่าทำอย่างไรจะพาคุณผู้หญิงรอดไปได้ “บ้านนี้ไม่เคยมีนะคะคุณผู้หญิง”

“เปิดหน่อยไว้อย่า ไอ้ท่า” คนข้างนอกยิ่งหัวเสียจัด กระชากประตูแทบถล่มทลาย “ศร เอ็งจ้ดเข้าไป ให้ชายีน้อยได้โงะ เป็นหวัดตายท่า”

คุณผู้หญิงลุกขึ้นด้วยท่าที่เยือกเย็น ตรงกันข้ามกับเข็มขาวซึ่งนั่งงอไปหมดจับต้นชนปลายไม่ติด เธอบอกเสียงเย็นเฉียบทีเดียวว่า

“ไปถอดกลอนประตุ แล้วถามเขาว่าต้องการอะไร ฉันจะพักผ่อน”

เข็มขาวถอดกลอนประตุห้อง หล่อนเดาว่าคงไม่ใช่ผู้ร้ายแล้วแบบนี้แต่น่าจะเป็นคุณผู้ชายเสียมากกว่า

ยังไม่ทันอัปภาถามหรือบอกอะไรทั้งสิ้น คุณผู้ชายก็กระซุกบานประตุเปิดแล้วก้าวพรุดข้ามธรณีประตูเข้ามา เนื้อตัวเปียกโชก ฝนหยาดหยดจากปลายกางเกงลงบนพื้นไม้มันปลาบของห้อง เม็ดฝนเกาะอยู่เต็มใบหน้า สีหน้าเขาตึงตังด้วยความโกรธจัด บอกให้รู้ว่าความเย็นของน้ำฝนอาจจะกลายเป็นไอออกมาเมื่อกระทบความร้อนเป็นไฟในอารมณ์

เข็มขาวไม่เห็นคุณผู้ชายมาหลายปีแล้ว แต่เห็นทีไหนก็จำได้ เมื่อสมัยยังหนุ่มคุณผู้ชายไม่เชิงว่าเป็นผู้ชายรูปหล่อ เพียงแต่สูงใหญ่ดูบึกบึนอย่างที่ว่าบางคนอาจจะบอกว่าดูเป็น “ชายชาติตรี” น่าดูไปอีกแบบหนึ่งของลูกผู้ชาย

เมื่อล่วงเข้าวัยนี้ คุณผู้ชายก็ยังดูสูงใหญ่แบบเดิม หนากว่าเดิม เล็กน้อย ใบหน้ามีริ้วรอยกว่าเดิม อย่างไรก็ตามก็ยังเป็นผู้ชายที่ไม่แก่ไม่ร่วงโรยลงพองอย่างผู้ชายวัยกลางคนอีกโดยมาก

“ออกไปก่อน” คุณผู้ชายออกคำสั่งกับเข็มขาวโดยแทบไม่มองหน้า หล่อนด้วยซ้ำไป

เข็มขาวออกไปจากห้อง ภายนอกครยีนร่อยอยู่พร้อมด้วยร่ม ส่วนนายถึงลงบันไดไปแล้วเพราะเห็นว่าหมดหน้าที่ของตัวเอง

“ลงไปด้วยกัน” ชายหนุ่มบอกหล่อน ยื่นร่มมาให้ทางอยู่เหนือหัว หล่อน “ปล่อยคุณผู้ชายไว้เถอะ ถ้าเรียกก็กดอินเตอร์คอมลงไปเอง”

ฝนค่อยซาลงนิดหน่อย แต่ก็ยังเต้นเป็นตัววาวระยิบกระสบแสงไฟส่องลอดจากช่องลมในห้อง เข็มขาวลงบันไดด้วยความโล่งใจจนลืมเรื่องเปียกฝนไปชั่วขณะ

“คุณผู้หญิงถามถึงพี่ศรี ทำไมมาเอาบ้านนี้ล่ะจ๊ะ” หญิงสาวถาม ลงบันไดอย่างคล่องแคล่วกว่าเขาเพราะชินทางมากกว่า

เข้าไปถึงในครัว นางเนียไม่ได้อยู่ด้วย เหลือแต่นางล่อกัมๆ เงยๆ อยู่หน้าเตา ส่วนนายก็กลับไปบ้านแล้ว

“กินอะไรมาหรือยัง กินเสียหน่อยไหม ยังมีแกงเผ็ดเนื้ออีกเยอะ” นางล่อชวณ ไม่ได้พูดถึงนางเนียซึ่งบ่นว่าปวดขาแล้วเลยเข้าห้องนอนไปแล้ว

“ดี” ครัวไม่เกียจจน ลากมานั่งมานั่ง ตอบคำถามซึมซาบ และเล่าให้นางล่อฟังพร้อมกัน “วันนี้จะมาตั้งแต่เช้าแล้ว คุณผู้ชายนะซีเอาตัวไปนครนายกโน้นนะ นึกว่าจะกลับมาทันตอนบ่าย ที่ไหนได้...แล้วยังติดฝนมาตลอดทางเลย”

“คุณผู้ชายจะมาค้างหรือเปล่า” นางล่อถาม วางตัวเป็นแม่บ้านเต็มที “แล้วกินอะไรมาหรือยัง ยังไงก็ไปเรียกพี่เนียเขามาทำให้”

“คุณผู้ชายกินข้าวเย็นมาแล้ว เวะกินตามทาง แต่รายนี้กินง่ายอยู่ๆ ไม่ต้องห่วง” ครัวตอบยิ้มๆ แต่แววตาเขาบอกความไม่สบายใจนัก “เรื่องค้างนะเธอ ผมไม่รู้เหมือนกัน ป้า”

ซึมซาบจะเง้มองเรือนไทยแต่ว่ามองไม่เห็นถนัด หลอนไม่เห็นแม้แต่แสงไฟยังเปิดอยู่หรือเปล่า สามีภรรยาพบกันอย่างขุ่นมัว...เห็นท่าทางก็รู้ คุณผู้หญิงมาพักตั้งเป็นเดือนๆ แล้วคุณผู้ชายเพิ่งจะโผล่หน้ามาให้เห็น ก็นำอยู่หรือที่เธอจะขุ่นเคือง

ภายในห้องนอน สามีภรรยายืนประจันหน้ากันอยู่ชั่วขณะ เหมือนคุมเชิงซึ่งกันและกัน ใครพูดก่อนเป็นฝ่ายแพ้ ในที่สุดฝ่ายสามีอดทนน้อยกว่า ก็ระเบิดคำพูดออกมาว่า

“ใจคอคุณจะปล่อยให้ผมยืนเปียกเป็นหมาตักน้ำอยู่ยั้งงั่งหรือ”

อุมาปรายตามองสามี เยือกเย็นแต่ว่าท่าทีไกลจากความสงบ

“ถ้าคุณต้องการผ้าเช็ดตัว ก็เข้าไปในห้องน้ำ ในห้องนอนไม่มี”

สามีก้าวเข้าไปใกล้อีกก้าวหนึ่ง น้ำฝนหยดเปียกชุ่มลงบนผืนพรมหน้าเตียง เสียงเขาบอกว่าขมใจอย่างหนัก

“เรามีเรื่องต้องพูดกัน หวัดจะกินตายก็ช่างหัวมันเถอะ”

ไม่มีคำตอบ อุมาเมินหน้าไปเสียอีกทาง สีหน้าหลอนซีดเฉยชาเหมือน

หน้ากาก

“ผมรอคุณมานาน หอมบอกว่าหายแล้ว นางพยาบาลก็บอกว่าหายแล้ว...เออละ เมื่อหายแล้วเราก็น่าตกลงเรื่องที่ค้างค้างอยู่เสียที เรื่องมันยังไม่จบ...”

“จบแล้วค่ะ” ภรรยาชัดเจนกลางประโยค “มันจบสิ้นกันลงไปแล้ว คุณไม่ต้องการเห็นหน้าฉันอีกไม่ใช่หรือ ในเมื่อคุณมีแต่ความเคียดแค้น อาฆาตพยาบาท คุณก็จะทำอะไรกับฉันก็เชิญตามสบาย เพื่อมันจะทำให้คุณสบายใจขึ้น เพราะอย่างน้อยฉันก็ไม่มีทางสู้คุณได้แล้ว และฉันก็ไม่อาฆาตจองเวร...”

“นี่คุณ ผมไม่ได้เข้ามาเป็นสัตว์นรกให้คุณโปรดสัตว์” ฝ่ายชาย เหลียวซ้ายแลขวามองหาอะไรสักอย่าง พอเห็นสวิตช์เครื่องปรับอากาศ เขาก็ก้าวพรวดเข้าไปปิด “หนาวจะตายท่า เปิดไว้ทำไม อูมา ถ้าหากว่าคุณไม่อาฆาตจองเวรใครจริงก็เลิกกับผมสิ ผมจะได้ไปตามทางนรกของผม”

ฝนที่ตกหนักภายนอกเมื่อชาลงก็ขาดเม็ดย่างรวดเร็ว เหลือเพียงเม็ดฝนหล่นปะแปะกระทบแสงไฟเป็นเงาระยิบอยู่บนพื้นนอกชาน

“หย่า” อูมาทวนคำ ด้วยเสียงเหมือนจำต้องเอ่ยถึงสิ่งที่ไม่พึงประสงค์จะเอ่ยแม้แต่น้อย “คุณคิดว่าวิธีนี้คือการตอบแทนฉันอย่างสาสมใช่ไหม”

“ใช่ ผมเป็นแค่มนุษย์เดินดิน ก็คิดอย่างมนุษย์เดินดิน” คำตอบแสดงว่าเหตุผลกำลังถอยห่างออกไป อารมณ์แรงเข้ามาแทนที่

อูมาเอื้อมมือไปกดสวิตช์เครื่องติดต่อกายใน เสียงกริ่งในห้องนอนจะกังวานเรียกในครว เพื่อให้บริการของเธอเข้ามาพาสามีออกไปโดยเร็วที่สุด เธอไม่เอ่ยปากพูดกับเขาในคืนนี้หรือว่าคืนไหน เห็นเขาเธอก็เริ่มปวดศีรษะเสียแล้ว

เข้มาขาขึ้นตามเสียงเรียก ทรตามขึ้นมามีด้วยเพราะไม่แน่ใจว่าจะเกิดการทะเลาะขึ้นมาอีกหรือเปล่า หากต่างฝ่ายต่างตกลงกันไม่ได้ เขาจะได้รังคุณผู้ซวยกลับบ้านไปก่อน

เนื่องจากเครื่องปรับอากาศไม่ได้ทำงาน เสียงของสามีภรรยาจึงแว่ว

ออกมาจากประตูเมื่อศรและเข็มขาวหยุดลงลอยหน้าห้อง

“เรากียาปูนี่แล้ว เข้าไปครึ่งร้อยปี” คุณผู้หญิงเอ่ยด้วยเสียงเย็นชา แต่ก็ระคนด้วยความอ่อนใจ “ทำไมถึงต้องใช้armorณ์มากนัก เรื่องกามตันหาอีกอย่าง คุณไม่ละอายบ้างหรือ อายุเป็นปู่เป็นตาคนได้แล้ว ยังจะทำให้ อ้อจาว...”

“ผมบอกแล้วไงว่าผมเป็นคนเดินดิน ผมไม่ใช่เจ้าแม่เทพธิดาอย่างคุณ จะได้ไปมั่วสุมกับยายพิณทิพย์ แต่ละคนที่คุณเลือกนะเวทดาทั้งนั้น ทั้งไอ้ซุ่น ทั้งยายพิณทิพย์ นึกว่าคนอย่างคุณจะรอดขึ้นสวรรค์ได้ง่ายๆ นักริเอาซี เรื่องบางเรื่องผมบอกใครไม่ได้เพราะไม่มีหลักฐาน แต่บางเรื่องผมก็หาหลักฐานมาประจานคุณได้ ให้คนเขารู้กันทั้งเมืองว่าคุณมั่วไปถือศีลจนผิวมีเมี้ยนน้อย จะเลือกยังงั้นใช่ไหม ตกลง”

เข็มขาวได้ยินคำพูดของคุณผู้ชายเต็มสองหู หล่อนเย็นวาบไปหมดทั้งตัว เหลือบมองหน้าศรด้วยความรู้สึกขบขันไม่ถูก ก็เห็นอีกฝ่ายทำสีหน้าปั่นยากยิ่งกว่าหล่อน

“หยาบซ้ำที่สุด” คุณผู้หญิงร้องออกมา น้ำเสียงเธอเต็มไปด้วยความโหม่นนัส “ฉันไม่นึกเลยว่าสามีนฉันจะใช้วิธีต่ำช้าขนาดนี้”

“ผมนะหรือต่ำช้า ไม่ใช่คุณหрокหรือ” คุณผู้ชายย้อน “เรื่องอะไรที่คุณทำลงไป คุณไม่คิดว่ามันสกปรกโสถมเลยหรืะ ตั้งแต่แต่งงานกันมา คุณเคยเห็นผมอยู่ในสายตาบ้างหรือเปล่า ผมทำกับคุณแค่นี้ยังน้อยไปเสียอีก”

“กลับไป...ไปให้พ้น” เสียงคุณผู้หญิงกริรร้องขึ้นมาอีกครั้ง คราวนี้เหมือนกับมีเสียงสะอื้นปนอยู่ “จะทำอะไรก็ทำ เชิญเลย”

“อ้อ แ่นละ ผมจะไม่หยุดแค่นี้หрок คราวหน้าผมจะมากันสองคน ไม่ใช่คนเดียว”

ศรตัดสินใจเคาะประตูแรงๆ สองสามครั้ง ทำให้เสียงคุณผู้ชายเงียบลงทันที ลักครู่ก็มีเสียงถอดกลอนประตู

เข็มขาวถลาเข้าไปหาคุณผู้หญิง ซึ่งกุมศีรษะแน่น

“เข็มขาว ฉันปวดหัว ยา...ยา...”

เข็มขาวมือสั้นจนขูดยาหลุดจากมือ หล่อนก้มลงเก็บอย่างลนลาน แทบจะเหยาส่งให้ไม่ทันใจ ครั่งแซนคุณผู้ชายให้ถอยออกไปที่ประตู

“คุณผู้ชายครับ คุณผู้หญิงยังไม่หายดี กลับกันก่อนเถอะครับ”

โทษของคุณผู้ชายเหมือนไฟที่ลุกฮือขึ้นเพียงวูบเดียว แล้ววูบต่อมา มันก็ดับลงก่อนใครจะทันสาदन้าลงไปด้วยซ้ำ เข็มขาวเห็นแววสลดในสีหน้า เขา ริมฝีปากมึนแน่น

“ผมเสียใจ” คุณผู้ชายเอ่ยด้วยเสียงต่ำๆ ทำท่าเหมือนขยับเข้าไปหา แต่เมื่อเห็นอีกฝ่ายขยับหนี เขาก็ชะงักไว้เพียงแค่นั้น “ทำไมเราต้องทะเลาะกันทุกทีที่เจอกัน ไม่เคยพูดกันดีๆ ได้สักครั้ง”

“เพราะคุณกับฉันแตกต่างกันมากนั่นะซี” คุณผู้หญิงตอบด้วยเสียงขมขื่นแสนสาหัส

“คุณไม่ต้องมาอยู่ตลอดเวลาหรอกว่าคุณสูงส่ง ผมต่ำต้อย” เสียงฝ่ายสามีซึกแข็งขึ้นมาอีก “ไม่ว่าอยู่นอกบ้านผมมีตำแหน่งงานการดีเด่นแค่ไหน ผู้คนนับถือมากแค่ไหน พอเดินเข้ามาในบ้าน ผมก็แค่ไพร่สกลคนหนึ่งเมื่อก่อน แล้วเดี๋ยวนี้ก็ลดอันดับลงไปเป็นสัตว์นรก...ส่วนคุณเลื่อนจากผู้ดีมีเงินเป็นนางฟ้า”

“เราอย่าพูดกันเลย ไม่มีประโยชน์” คุณผู้หญิงกลืนยาลงไปแล้วจนครบชุด เสียงเธอแหบแห้งเหมือนคนเป็นหวัด “ต่างคนต่างอยู่กันอย่างนี้ ดีแล้ว”

คุณผู้ชายมีนัยน์ตาวาววับขึ้นอย่างกราดเกรี้ยวอีกครั้ง

“ต่างคนต่างอยู่ แต่ไม่ยอมหย่า...ยังงั้นใช้ไหม”

ครอออกแรงจุดคุณผู้ชายอีกครั้งอย่างแรง

“ถ้าพูดแล้ววนเวียนอยู่แค่นี้ คุณผู้ชายกลับเถอะครับ เดี่ยวคุณผู้หญิงจะไม่สบายมากนะครับ” เขาขึ้นเสียงแข็งขึ้นนิดหน่อย “คุณผู้ชายครับ กลับดีกว่า”

หลังจากฮึดฮัดอยู่อีกนิดหน่อย คุณผู้ชายก็ล่าถอยออกไป ในขณะที่เม็ตฝนยังหล่นเปาะแปะอยู่ตามชายคา แต่กลางนอกชานฝนขาดเม็ตสนิท

แล้ว โคมไฟเหนือบันไดส่องเงาเรือง ๆ กระทบเงาน้ำบนพื้นสนาม ผู้ชายทั้งสองคนยืนลึงเลอยู่เหมือนกำลังตัดสินใจว่าจะทำอะไรดี

“เฮ้อ” คุณผู้ชายยืนเอามือซุกกระเป๋ากางเกง เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้ายามนั้น เป็นแผ่นที่เปลวเงินไปหมดมองไม่เห็นเดือนดาว “ทำไมวะ...ทำไม พูตกันไม่เคยรู้เรื่องสักครั้ง บางทีข้าก็สงสัยเหมือนกันว่าใครบ้ากันแน่”

ครหั่วเราะเสียงลึก ๆ ในลำคอ

“ถ้าคุณผู้ชายยังรู้ตัวละก็ ไม่บ้าหรอกครับ”

“ไม่บ้าวันนี่คงบ้าเข้าสักวัน” คุณผู้ชายความหาบหริ่มมาทำท่าจะสูบ แต่ก็หักใจเอาไว้ไม่ยอมสูบ “ขึ้นไปกินเหล้ามันก็คงไม่มีอะไรดีขึ้น แก่จนปูนนี้ อย่างที่เขาว่า...ปัญหาแค่นี้แก้ไม่ตก ให้ตายเถอะ ใครจะไปเข้าใจ ก็ถ้าเขาไม่ต้องการมีผิว แล้วทำไมไม่ยอมหย่า...จะทรมาณข้าเอาไว้ทำไม”

“คุณผู้หญิงมีเกียรติยศหน้าตาจะต้องรักษานะครับ แล้วอีกอย่าง เธอ ก็ไม่อยากตกเป็นขี้ปากชาวบ้านด้วย”

คราวนี้คุณผู้ชายหวั่นระเสียงต่ำ ๆ บ้าง

“คนใหญ่โตก็ยังงี้ ขยับตัวนิดก็เป็นข่าว นึก ๆ แล้วมันไม่ยุติธรรมเลยจริงไหมวะ ทร ถ้าพยายามปลดเปลื้องกิเลสออกจากตัวแล้วจะห่วงทำมา กับขี้ปากชาวบ้าน...นึกแล้วข้ามันไ้เสียคุณหญิงพิณทิพย์ขึ้นมาติดหมัดมิน่า ผัวถึงทั้ง”

ศรยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู เหมือนกับรู้ว่าถ้าพูตกันต่อไปก็คงพูตกันอยู่จนฟ้าสว่าง

“คุณผู้ชายจะกลับบ้านกรุงเทพฯ ใหมครับ หรือจะไปที่อื่น”

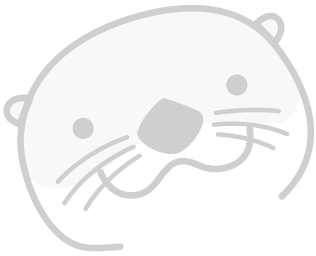
คุณผู้ชายยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูบ้าง แล้วตอบไล่ล่ออีกฝ่าย

“ไปส่งที่ซอยหลังสวนแล้วกัน บ้านช่องอะไร...บ้านคุณผู้หญิงเขา ให้อยายดาวมันนอนเฝ้าสมบัติไปคนเดียวพอแล้ว”

เสียงรถติดเครื่องยนต์แล้วครางกระหึ่มห่างออกจากถนนในบ้านไป คุณผู้หญิงนอนหลับตานิ่งด้วยฤทธิ์ยาหล่อมประสาท เธออาจจะยังไม่หลับสนิทแต่ยากก็ทำให้เธอ่วง เข้มขางจึงค่อย ๆ ย่องไปนอนที่ห้องติดกัน ซึ่งเคยเป็น

ที่พักของจิ้งจอก

ได้ยินแค่นี้ เข็มขาวปะติดปะต่อเรื่องได้เกือบหมด ถึงแม้บางส่วนที่
หล่อนยังไม่รู้ หากส่วนที่รู้ก็แจ่มแจ้งจนทำให้หล่อนนอนตาแข็งสว่างโพล่ง
ไม่หลับอยู่เกือบชั่วโมงทั้งที่ปกติหล่อนเป็นคนนอนง่ายตาย หัวถึงหมอน
ก็หลับ

ทดลองอ่าน